XVIII. évfolyam 47. szám · Ára: 1 forint · 1962. november 22

Ludas Matyi



Szür Szabó József rajza

— Mancika, ha nem lesz a feleségem, végzek magammal...
— Megőrült, főmérnök elvtárs? Ebben a szakemberhiányban?...

Napló

1962. január 7.

Új munkahelyem van. Artúr bácsi elhelyezett a Gittkiszerelő Vállalathoz, havi 1750-ért. Az adminisztráció összerűsítése végett a panaszos levelek bal sarkát zöld tintával kell besatíroznom. A többi levél jobb sarkát pirossal. Semmi értelme, de elég kényelmes. Az ellenőrző rágás kellemetlen. Jó, hogy havonta csak egyszer van. Ki lehet bírni.

1962. január 30.

Még egy íróasztalt hoztak a szobámba. Vajon kinek?

1962. február 1.

Ma felvettek valami Saláta Jenőt főelőadónak, 1850-ért. Disznó protekciós. Hűvösen üdvözöltük egymást.

1962. február 26.

Ez a Saláta nem csinál semmit. Én satírozok – ő nézi. – Engem ellenőriz ! ! ! Helyette is kell rágnom. Csak azt tudnám, hogy miért kapja a főelőadói fizetést.

1962. március 5.

Felszólaltam a termelési értekezleten. Tisztelem Saláta kartársat, de nincs rá szükség.

1962. március 8.

Ezentúl a vidékről érkezett leveleket lila sormintával kell ellátni. Saláta javaslatára megbüntettek, mert két panaszlevélről hiányzott a zöld satír.

1962. március 20.

Hetente összefoglaló jelentést kell írnom Salátának. A felettes szervektől érkezett leveleket be kell keretezni.

1962. április 24.

Ebben a hónapban nyolcszor osztottak be ellenőrző rágásra. Odahaza gitt íze van a kelkáposztának.

1962. május 15.

Tiltakoztam a heti jelentések ellen. Nem vagyok gépírókisasszony. Igazat adtak. Rágom a gittet.

1962. június 1.

Felvettek egy gépírónőt. Salátát kinevezték csoportvezetőnek. Júniusban tizennyolcszor kell majd rágnom.

1962. július 1.

Új munkaerő jött a csoporthoz. Ő fog satírozni. Én rágok. Salátának 2200 a fizetése. Lehet, hogy osztályvezetőhelyettes lesz?

1962. július 18.

Ma azt javasoltam Saláta kartársnak, hogy az igazgatósághoz érkezett leveleket nagy, piros „I"-vel kellene ellátni. Azt mondotta, hogy gondolkodni fog javaslatomon.

1962. augusztus 16.

Kiss, a kollégám, felszólalt a termelési értekezleten. Szerinte az egész adminisztráció marhaság. A mi drága Salátánk felháborodva mutatott két levelet. Hiányzott róluk a sorminta.

1962. augusztus 24.

Ezentúl az a hanyag Kiss fog rágni. Újra satírozhatok. Minő boldogság!

1962. szeptember 29.

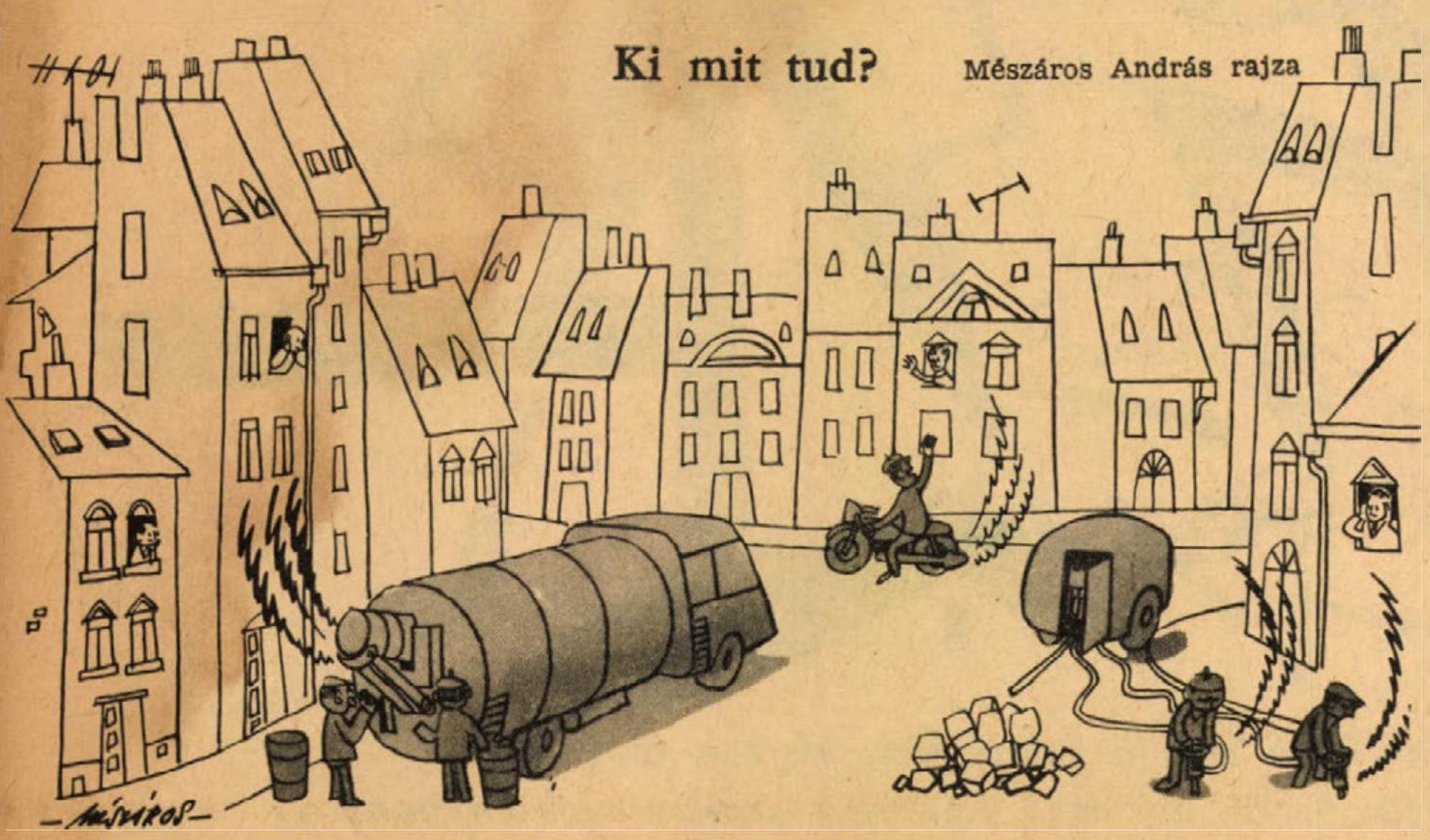
Megdicsértek szorgalmas munkámért. Saláta Jenő rendes ember. És kiváló főnök ! ! !

1962. október 15.

Főelőadó lettem. Hurrá ! ! !

Bihari László

Ki mit tud? Mészáros András rajza



APRÓ DOLGOK

Egy gyorsírónő elpanaszolta nekem: kikapott a főnökétől, mert azon az értekezleten, ahol jegyzőkönyveznie kellett volna, egy sort sem írt le az elhangzottakból.

– Nekem azt mondták – mentegetőzött a kartársnő –, hogy csak a lényeget jegyezzem le...

*

Nem tudom, mások hogy vannak vele, de én mindig olyan kínosan érzem magam, ha azt olvasom az újságokban, hogy toldozzák-foldozzák a Gellérthegyet, és időnként – szegényke! – beton-injekciót kap.

Miért kellett ezt megírni? Miért kell szétkürtölni, hogy a Gellérthegy megöregedett? Nyári estéken, holdfényben, ha kihúzza magát, nem is látszik olyan öregnek.

Nemrégiben egy ifjú, lehetett vagy tizennyolc esztendős, ajkbiggyesztve azt mondotta a Gellérthegyről:

– A kozmetika csodája...

*

A sportkör szertárában két labda beszélget. Azt mondja az egyik:

– Figyelted, milyen kedves volt hozzám az intéző? Az edző is megsimogatott. A csapatkapitány a karjában cipelt idáig... Úgy látszik, el akarják feledtetni velem, hogy megrugdostak...

*

– Azért régen mégiscsak jobban éltek az emberek, mint most – sóhajt fel a barátom. – A régészek mindig találnak régi ezüst- és aranypénzeket a földben... Képzeld el, mennyit kereshettek, ha így szórták a pénzt!...

*

A nagymama mesét mond a kisunokájának egy vidám kedvű borzról, aki elkóborolt az erdőben, és csak különböző kalandok után talált vissza a szüleihez.

A mese régi, de a befejezése korszerű:

– És azóta a kis borz boldogan él: hol a mamájánál, hol a papájánál.

(m.)

Profi

A szoba zsúfolásig megtelt. Mindenki látni akarta Zolikát, aki ismét ötöst hozott haza. Az ünnepelt, csíkos frottírköntösben, a díványon hevert. A mama csokoládéval etette, a nagymama pedig fényképeket készített róla. Egy idősebb, szikár, szemüveges asszony — Zoli nagynénikéje — a bajnok kugli-fejét gyúrta, gyengéden, szakértő kezekkel. Nem messze a dívány-tól, szerényen félrehúzódva, néhány kislány állt, rajongó pillantásokat vetettek a hős-



re, aki újra győzött, újra ötöst kapott.

Zolika tavaly még amatőr diák volt, csak az idei tanévben lett profi. Tavaly még nem kért pénzt az ötösökért, megelégedett egy-egy könyvvel, kézszorítással, néhanap egy-egy franciakrémessel. Az idén azonban profi-szerződést írt alá a családjával: minden egyes ötösért három forintot kap, per kopf. Ez azt jelenti, hogy egy jó osztályzatért — a családtól és a rokonságtól — húsz-huszonöt forintot is összeszed.

Ma délelőtt, a fizikaórán, Schulteisz tanárral mérkőzött. A viadal tizenöt percig tartott és harminchat diák szorongott a lelátókon. A fizikatanárt „szemüveges bombázónak" nevezik az iskolában, mert valóságos kérdés-bombazáport zúdít ellenfeleire.

— Nehéz volt? — kérdez-



tem Zolikát, aki éppen málnaszörpöt kortyolt félig lehunyt szemmel.

— Hát nem volt könnyű — felelte a bajnok. — Az ötödik perc végén már-már feladtam a küzdelmet. Azokban a pillanatokban úgy éreztem, hogy mindennek vége: az agyam nem fog, a nyelvem nem forog, sőt a számat sem tudom kinyitni...

A mama áhítattal hallgatta, a nagymama pedig egy törülközővel legyezgette Zolit. A rajongó kislányok közelebb húzódtak a díványhoz.

— A hatodik percben elhatároztam: nem adom meg magam. Küzdeni fogok! S attól kezdve úgy harcoltam, mint egy berberoroszlán. Minden kérdésre pontosan, késedelem nélkül válaszoltam, és végül győztem... Ötöst kaptam!...

Nem faggathattam tovább a győztest, mert a nagynéni dühösen rám mordult:

— Na, most már eleget kérdezett... A gyereknek pihennie kell!

Az ajtóban összeütköztem a menedzserrel, Zoli apjával.

— Helló! — mondta ő, szivarral a szájában, és mutatóujjával hátratolta fején a kalapját.

— Helló! — feleltem. — Beszélhetnék önnel?

— Beszélhetek, Zoli? — kérdezte a papa.

A fiú nem felelt, csak fáradtan, beleegyezően legyintett.

Kimentünk a szobából. A menedzser megkínált egy szivarral, aztán büszkén így szólt:



— Mit szól a sráchoz?

— Gratulálok!

— Köszönöm... Nos, mit akar tudni, öreg fiú?

— Mi igaz abból, hogy ezért az ötösért Zolika 19 568 forintot és 47 fillért zsebel be a családjától?

— Sok mindent beszélnek az emberek — nevetett a menedzser. — Ezért az ötösért, bizalmasan közlöm magával, huszonnégy forintot kap...

— Szép pénz! És legközelebb kivel kerül össze?

— Alighanem Zimányival, Közép-Európa legszigorúbb irodalomtanárával. Nagy mérkőzés lesz, de én bízom a srácban...

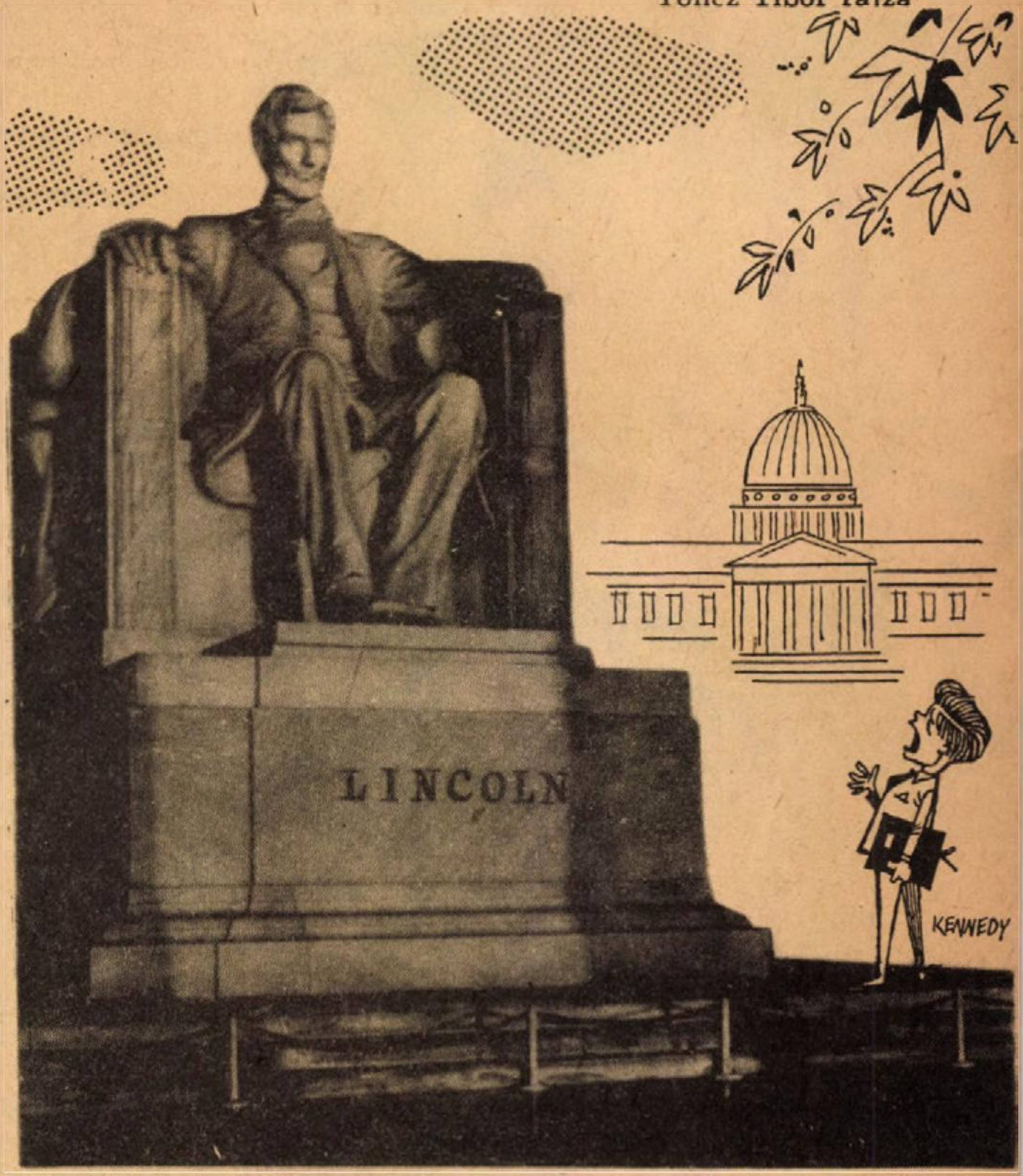
Este bankettet rendeztek a profibajnok tiszteletére. Nekem is volt meghívóm, de nem mentem el.

Nincs szmokingom.

Mikes György

Beszélgetés Kubáról

Toncz Tibor rajza



– Mondd, nagy elődöm, muszáj megtartanom az adott szavamat?

KÜLÖNÖS ORVOSI REKLÁM

Kölnben egy 46 éves nőorvost a Nyugatnémetországi Orvosi Tanács 250 márka pénzbüntetésre ítélt „az orvosi hivatáshoz méltatlan magatartás" miatt. Az orvos ugyanis nem elégedett meg azzal, hogy a kapu alatti táblán neve és hivatása szerepelt, hanem ráfestetett egy jól megtermett gólyát is. Sőt gólya szerepelt gépkocsija hátsó ablakán is. Mint ahogyan a cipész cipővel, az órás órával jelzi mesterségét.

Tizedik születésnap

Schwott Lajos rajza



Őszinteség

Erdei Sándor rajza



– Egy vallomással tartozom neked, Pista, én nem jártam végig a menyasszonyok-vőlegények iskoláját! . . .

Reggel

Kaján Tibor rajza



LEVÉL a tapintatos módszerről

Igazgató Kartárs!

Természetesnek tartom, hogy ön egyik tekintélyes intézményünk élén gondosan vigyáz kormányzati politikánk helyes végrehajtására, s mindent elkövet annak érvényesülése érdekében. Nem nézi tehát számnak az embert, inkább embernek tekinti még a számot is, mert semmiképp sem akarja megsérteni a közéletünkben egyre inkább tért hódító emberséges felfogást. Ahogyan például kivette a részét az országosan megrendezett „Öregek Hete” mozgalomból, az egyszerűen kolosszális. Mondhatnám azt is, hogy észbontó, vagy használhatnék más, magasztosabb jelzőt is. Példát mutatott ön arra, hogy milyen tapintatosan kell bánni az öregekkel. Érdemes lenne talán még az iskolában is tanítani . . .

Egy szép őszi napon, déli tizenkét órakor magához kérette ön egyik közvetlen munkatársát a főlaborból. Melegen üdvözölte őt az „Öregek Hete” alkalmából, majd átnyújtott az ünnepeltnek egy géppel címzett jóminőségű, fehér borítékot, amelyről hihetőnek tűnt, hogy a már régóta esedékes pénzjutalmat vagy legalább a megérdemelt igazgatói elismerést rejti magában.

Ehelyett azonban a levélben az állt, hogy ön és tekintélyes intézménye az „Öregek Hete” ünnepi óráiban, minden előzetes megbeszélés nélkül, azonnali hatállyal nyugdíjazta az ünnepeltet, s miközben a levelet átadta, meleg kézszorítással búcsúzott tőle, szó szerint így: „Holnap tehát már be sem kell jönnöd”.

Régi munkatársa azóta örül a megérdemelt pihenésnek. Ő maga kérte volna már a nyugdíjazását, hogy élvezhesse több évtizedes munkájának gyümölcsét. Ő hívta fel a figyelmemet arra, hogy ön ezzel a módszerrel az öregek megbecsülésének igen szép példáját nyújtotta a világnak, jól szolgálta az „Öregek Hete” nemes gondolatát. Elismerés illeti önt érte, mert vannak, akik nem gondolnak az ilyen kitűnő ünnepi alkalomra, hanem amikor elérkezik a nyugdíjazás ideje, elő-



re megbeszélik az érdekeltekkel. Ön nem beszélt meg semmit, meglepetésnek szánta, hogy ezzel is emelje az „Öregek Hete” ünnepi fényét.

Nem ön az egyetlen, aki ilyen ünnepi figyelmességgel lepi meg a nyugdíjkorhatárt elért öregeket. Hallottam már olyan esetről is, hogy az érdekelt mástól, „kívülről” értesült a nyugdíjazásáról, s csak később kapta meg az erre vonatkozó levelet. Postán.



Megítélésem szerint öné a jobb módszer, s mármár kimondanám, hogy emberségből jelesen vizsgázott, de e szándékomban némileg gátol, hogy a kormányzati elgondolások és az öregek is — hasonló ügyekben — egyaránt az előzetes megbeszélés mellett döntöttek. Bevallom, ebben a nagy zűrzavarban én sem látom eléggé világosnak, hogy ön a hirtelen nyugdíjazással az „Öregek Hete” ünnepi fényét kívánta-e emelni, vagy az „Öregek Hete” mozgalmat óhajtotta-e felvirágoztatni a váratlan nyugdíjazás ünnepi fényével?

Talán majd fény derül erre is, ha majd isten segítségével az ön nyugdíjazására kerül sor. Azt esetleg majd én is javaslom, pont az „Öregek Hetén” — minden előzetes megbeszélés nélkül . . .

Földes György

Jucika a színházban

Pusztai Pál rajza



Egy kis fejlődéstörténet

Szűr Szabó József rajza



Harc a nőért

AZ ÓVATOS KŐRÖSI

Kőrösinél óvatosabb ember nincs a világon.

Mihelyt valaki például az irodában szidni kezdi valamelyik felettesét, Kőrösi elsápad, felragad egy aktát, és sietve kisompolyog a teremből. Nem jó az ilyesmit még hallgatni sem, mert könnyen baja származhatik abból, ha nem védi meg a felettesét.

Ha valaki a villamoson a lábára lép, meg se mukkan, mert fél, hogy a veszekedés esetleg még tettlegességgé fajulhat.



Sohasem szólal fel az értekezleteken. Szerinte az íráson kívül a szó is megmarad, egyáltalán nem röppen el, hanem az ártani akaró emberek később nagyon is jól emlékeznek majd ezekre a kijelentésekre. Különösen akkor, ha majd az illetőnek helyt kell állnia véleményéért. Mindig elbújik valahol hátul, és még csak tapssal sem fejezi ki állásfoglalását, mert ugye, mit lehet tudni... Fő az óvatosság!

Hypochonder, de ezt sohasem ismerte el. Azt bizonygatja, hogy ő óvatos, és egyszerűen csak védekezik a betegségek ellen. Ezért tesz hőmérőt a levesébe, mert híres orvosok megállapítása szerint csak a huszonhat fokos leves egészséges. És ezért hord fülvédőt, és ezért tesz vattát is a fülébe, mert szerinte csak ez a kettős óvatosság hatásos a meghűléses betegségek ellen.

Kőrösi egyébként elmúlt negyvenéves, és most esti gimnáziumba jár. Szorgalmasan tanul, és legutóbb engem kért meg arra, hogy ebédidőben hallgassam ki történelemből. VIII. Henrik korát tanulta, és így darálta le leckéjét: „VIII. Henrik angol király közel negyven éven át uralkodott, 1509-től 1547-ig. Állítólag nagy zsarnok volt, és a történetírók azt rebesgetik, hogy feleségeinek egy részét lefejeztette."

Kőrösi tovább akarta mondani a leckét, de félbeszakítottam őt:

– Micsoda szamárság ez? Mi az, hogy állítólag, és mi az, hogy rebesgetik?

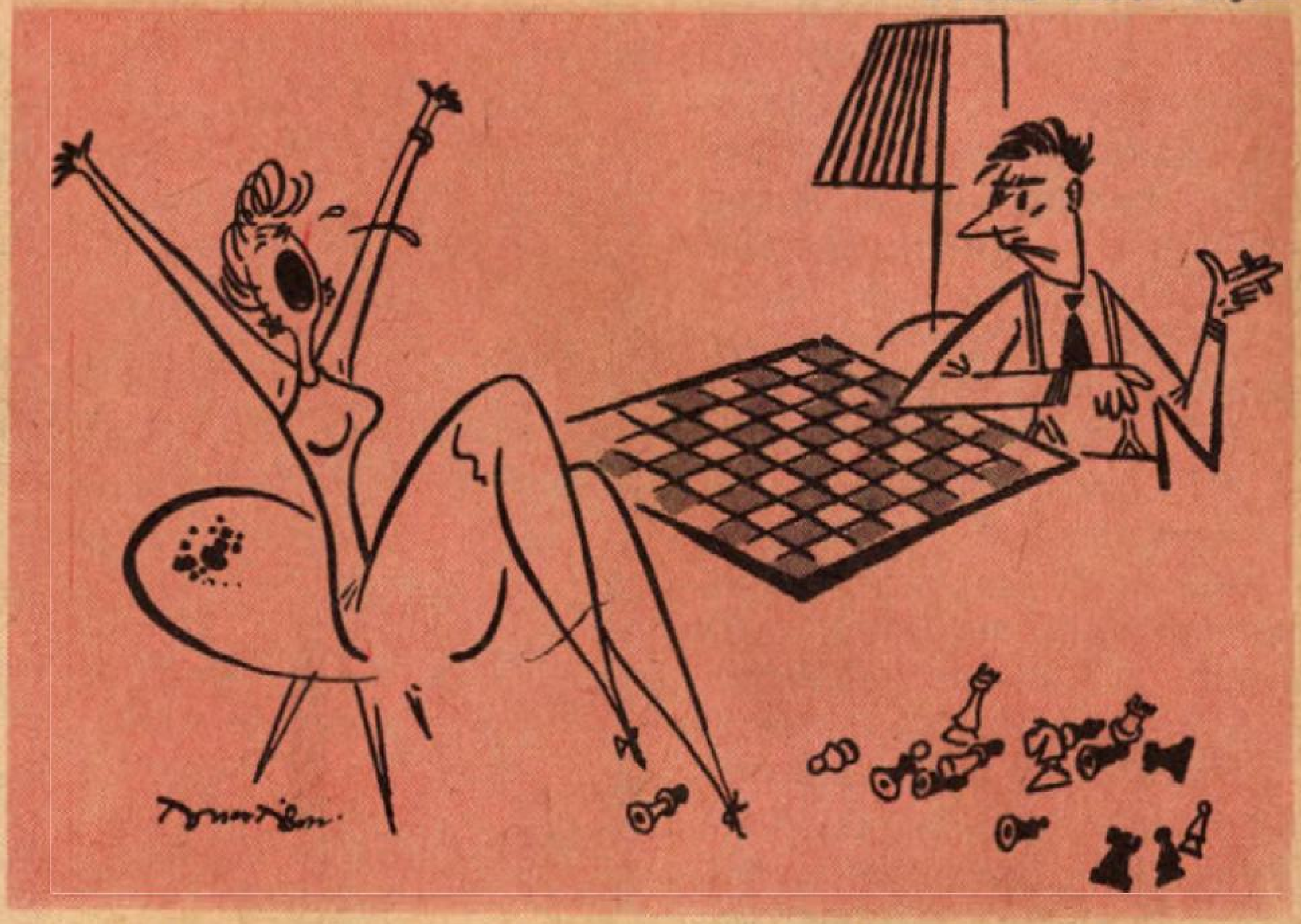
Kőrösi fölényesen kioktatott:

– Nézd, az ilyen súlyos vádakat mindig óvatosan kell továbbadni...

Palásti László

Így kezdődik egy válóper

Toncz Tibor rajza



– Már lánykoromban is így léptem a lóval!... Te ezt már akkor tudtad, miért vettél el?...

Félórával zárás előtt

Balázs-Piri Balázs rajza





Kresz-tudatos ország vagyunk. Nálunk a forgalom az egész nép ügye. Éppen ezért előzi meg országos népi-nemzeti érdeklődés a forgalmat szabályozó új Kresz megjelenését. Mindenki tudatában van annak, hogy szükség van az új Kreszre, az új Kresz már követeli a jogait a régivel, az elavulttal szemben, itt visít, nyüszít, mint a gyalogjáró, aki két sofőr szótüzének gyújtópontjába került.

Hatalmas várakozás előzi meg tehát az új Kreszt, mindenki valami szebbet, valami jobbat, valami nemesebbet vár. Talán nem érdektelen, ha papírra rögzítem egy autós barátom véleményét. Ő így foglalta össze az új Kresszel kapcsolatos igényeit:

— A gyalogjárókat el kell törölni. Ez a lassan, fegyelmezetlenül és beszélgetve közlekedő élő jármű teljesen korszerűtlen, kiment a divatból, az atomkorszak szégyene. Csak bajt csinál. Szerintem próbaképpen tíz évre kijárási tilalmat kell életbeléptetni, a gyalogjáróknak csak otthon, szobában szabad gyalog járnia. A villamosokba, autóbuszokba, trolikba az utasokat légszivattyúk segítségével kell eljuttatni, s a hazaszállításuk is ilyen módon történjék. Ha ez átmenetileg nem lehetséges, akkor gondoskodni kell arról, hogy az útkeresztezéseket naponta csak öt percig lehessen használni. A használati igazolványt a Gépjárművezetők Szövetsége adja ki azoknak a jóviseletű gyalogjáróknak, akik húszévi helybenlakást igazolnak és hitelt érdemlő módon tudják valószínűsíteni, hogy önhibájukon kívül nem rendelkeznek gépjárművel. A szabálytalan útkeresztezést tízévi börtönnel, húszévi hivatalvesztéssel és ötévi magánzárkával kell büntetni. Minden gyalogjárónak betétlapot, önéletrajzot és kétnapi hideg élelmet kell magával hordania, utóbbit őrizetbevétel esetére. Esős időben a gépkocsik által lefröcskölt gyalogjáró köteles a gépkocsivezetőket „Köszönöm szépen, kezit csókolom!”-mal üdvözölni, a mély meghajlás csak orvosilag igazolt derékfájás esetén engedhető el. Az egységes áldásszöveget mindenkinek kívülről kell tudnia. Minden közlekedési balesetért a gyalogjárók felelősek, s arra az esetre, ha az elgázolt bűnösök a saját lábukon el tudnak menekülni, gyalogjárótúszokat kell szedni. Röviden: el a lábakkal az úttestről!

Ezután egy kedves gyalogjáró barátomat kérdeztem meg, hogy mit vár az új Kresz-től. Válasza így hangzott:

— Sok túlzó gyalogjáró társammal ellentétben nem kívánom a halálbüntetést előre megfontolt gépkocsivezetés esetére, a kocsi beolvasztását és a sofőr bilincsbeverését teljesen elegendőnek tartom a társadalom védelme érdekében. A garázsokat békés célokra kell felhasználni, a benzinnel csak foltot szabad tisztítani, dudálni csak a tánczenekarban szabad. Az autósokat a nép ellenségeinek kell nyilvánítani. Továbbá még a következő átmeneti intézkedéseket remélem: A főútvonalakon a maximális sebesség óránként egy kilométer lehet, de minden átkelő zebracsíkos sáv előtt a gépkocsivezető köteles néhány órára megállni. Tévedések elkerülése végett az úttestet teljes hosszában zebracsíkokkal kell ellátni. A mellékútvonalakon másfél kilométer lehet a sebesség háromóránként, s aki ezt túllépi, tizenöt évi gályarabsággal bűnhődik. A gépkocsivezetőnek mindig arra kell törekednie, hogy lehetőleg álljon a kocsijával és csak akkor mozogjon, ha feltehetően nem akadályozza valamelyik gyalogjáró mozgását. Minden gépkocsivezetőnek meg kell tanulnia legalább egy gyalogjárókantátát, s ezt minden útkeresztezésnél el kell énekelnie. A gyalogjáró esetleges megsértését felségsértésként kell büntetni. Mivel minden közlekedési balesetért a gépkocsivezetők a felelősek, véleményem szerint már előre börtönbe kell csukni őket. Az úttesteken olvasótermeket, büféket, képtárakat kell berendezni a gyalogjárók kényelmének biztosítása érdekében. Ezekbe a létesítményekbe minden magyar állampolgár beléphet, ha hitelt érdemlő módon betudja bizonyítani, hogy nem gépkocsivezető.

Mindebből látható, hogy az új Kresz megalkotása nem nehéz feladat, mindössze az egységes közvéleményt kell tükröznie.

Feleki László

Gazdag halászzsákmány

Portugál halászok – a londoni „Sunday Express” liszszaboni tudósítója szerint – nagymennyiségű szardíniát fogtak, még hozzá paradicsommártásban, szardíniás dobozban. A rengeteg szardíniás doboz feltehetően valamelyik élelmiszerszállító hajóról került a tengerbe, eleddig ismeretlen okból.

A halászok könnyebben értékesítették zsákmányukat, mint máskor. Mindenesetre nagyban fellendítené a halászatot, ha nemcsak dobozos szardíniát, hanem például sózott heringet, füstölt lazacot, rántott halat foghatnának.

Kártyaparti

Vasvári Anna rajza



– Hiába, ez a Piri nem tud szépen veszíteni . . .

Az új udvarló

Balázs-Piri Balázs rajza



Ahogy a mama látja

KORSZERŰSÍTÉS

A bölcs igazgató összevonta szemöldökét.

– Ejnye, bejnye, kartársak – mondta bosszúsan a műszaki konferenciára összegyűlteknek –, rövidesen vége az évnek, és gyárunk még mindig nem teljesítette korszerűsítési tervét. Valamit tenni kell!

Másnap a főtechnológus feldúltan rúgtatott be az igazgató irodájába.

– Megvan! – kiáltotta csapzottan, mint Archimedes a fürdőkádban. – Igazgatóm, tekintse meg vállalatunk új, pompás esztergagépét.

Az udvaron a kőművesek éppen serényen bontották a gyárkaput, hogy a több emelet magas, ultrahangvezérlésű géprengeteget betuszkolhassák rajta.

A bölcs igazgató melegen rázta a főtechnológus kezét, aztán a dicséret reményében sebtében hozzálátott a minisztériumnak küldendő jelentés diktálásához: „Idei korszerűsítési tervünket túlteljesítettük!...”

A gépóriást ezután – mivel a parányi esztergaműhelyben nem fért el – kétheti kemény munkával a gyár egyik félreeső sarkába vonszolták. Az esztergályosok zúgolódni kezdtek.

– Nono, szaktársak – oktatta őket a „Kiváló korszerűsítő” jelvénnyel frissen kitüntetett főtechnológus. – Igaz, a korszerű esztergát nem tudjuk jelenleg használni, igaz az is, hogy maguknak egyelőre az összedrótozott, lábhajtású gépeken kell dolgozniuk, de hát ne legyenek ilyen szűklátókörűek. Első a tervteljesítés! Különben nyugodjanak meg, az új gépet a tíz év múlva épülő hatalmas forgácsoló csarnokban fel fogjuk állítani.

Az új gép a gyár szeme fénye lett. Félmillió forintos beruházással raktárat építettek számára, felvettek húsz alpinistát, akik éjjel-nappal tisztították, zsírozták a géphegyet.

Tíz év elteltével aztán elkészült az új csarnok. Bejárata fölé az avatóünnepségen díszes feliratot függesztettek: „A dolgozókkal és korszerűsítéssel rohamléptekben előre, hurrá!”

A csarnok üres volt. A bölcs igazgató értetlenül nézett körül. Hol a korszerű gépóriás?

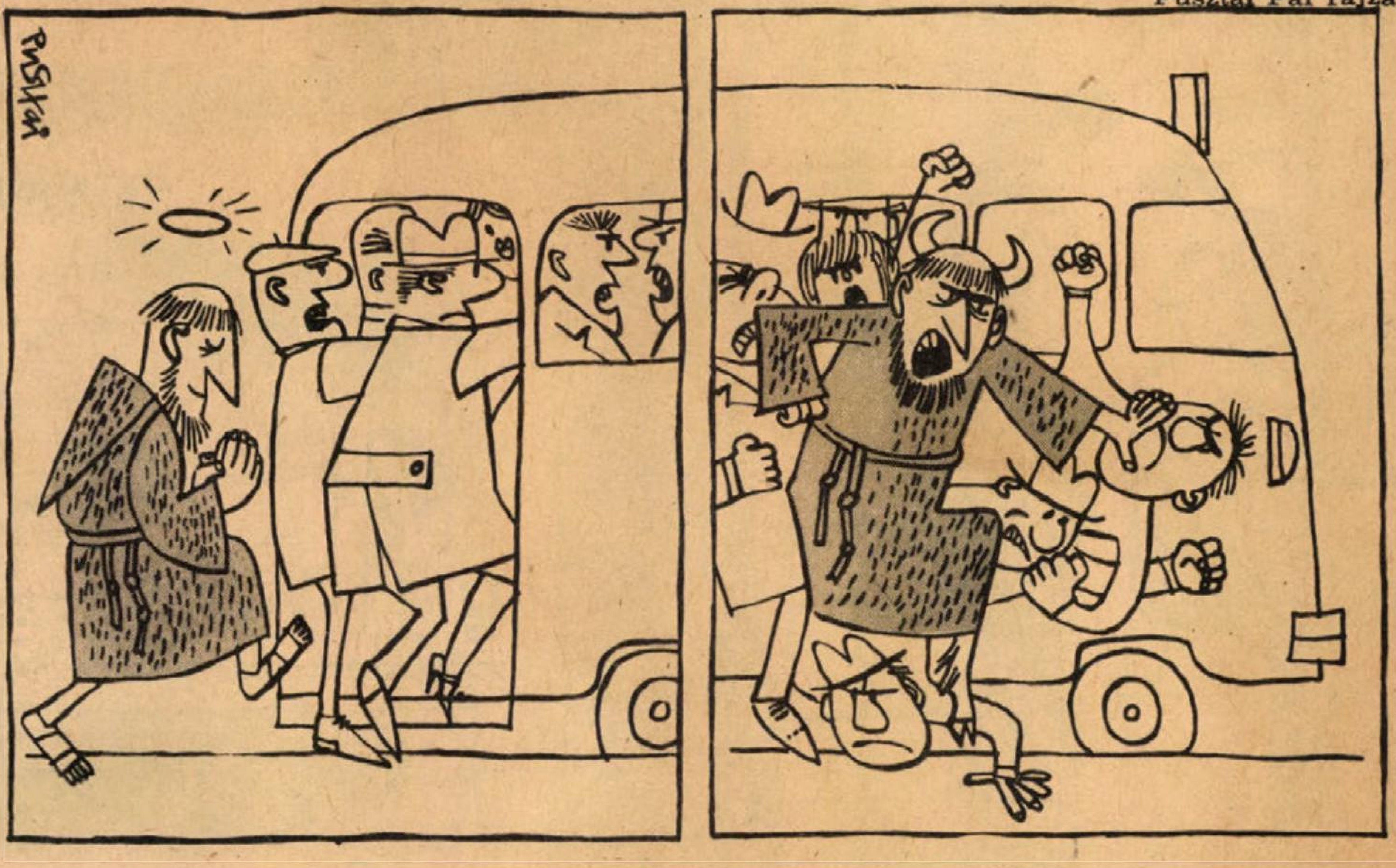
A derék főtechnológus zavartan súgta az igazgató fülébe:

– Eladtuk ócskavasnak. Időközben ugyanis egy kicsit elavult már. De nincs semmi baj, a tervet azért túlteljesítjük most is. Holnap hozatunk egy kétszer akkorát.

Mészöly Gábor

Metamorfózis

Pusztai Pál rajza



Vadászidény

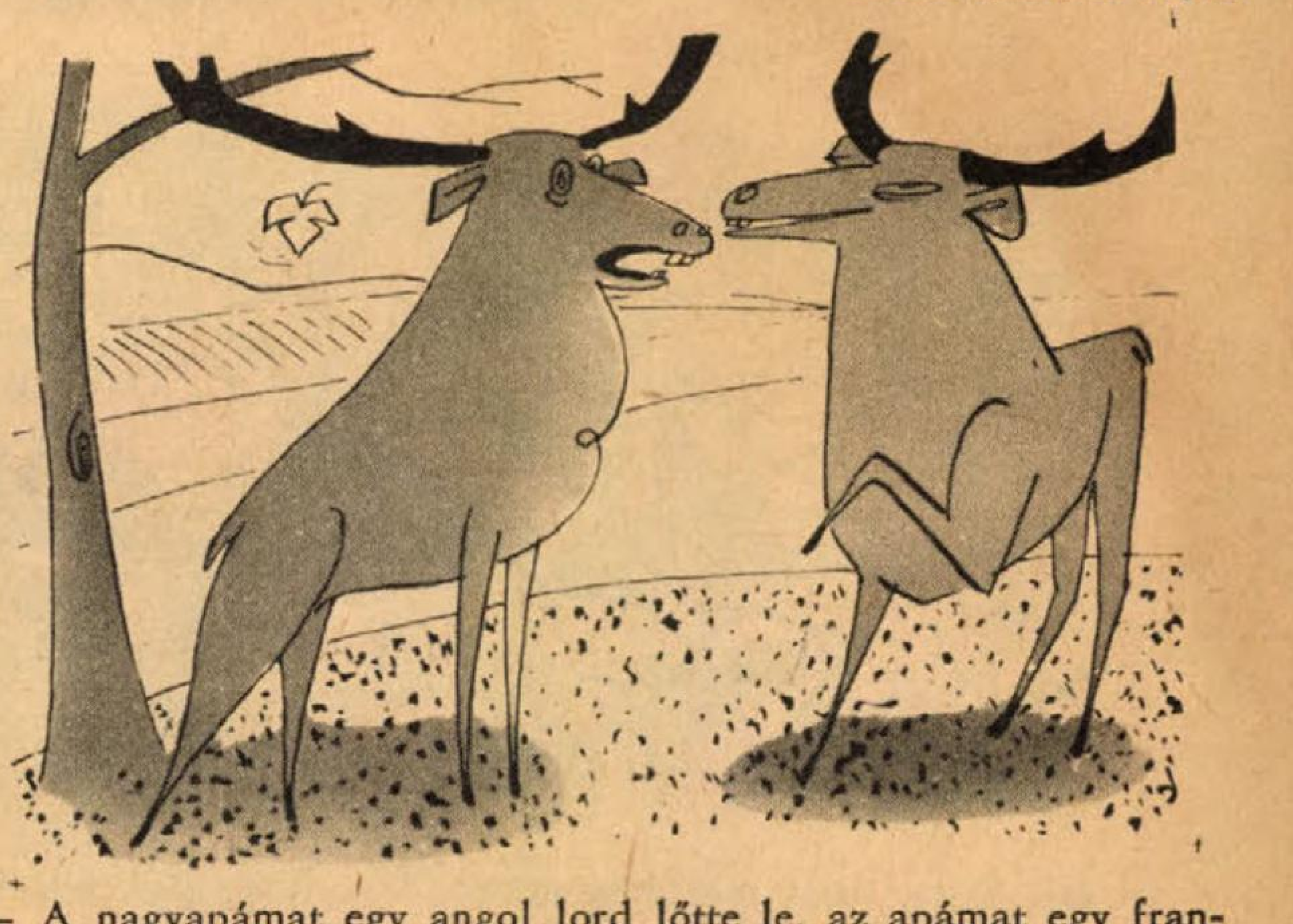
Vasvári Anna rajza



– Kell ez a kis kikapcsolódás az embernek...

Külföld-imádat

Erdei Sándor rajza



– A nagyapámat egy angol lord lőtte le, az apámat egy francia gyáros...

ISKOLÁS RÍMEK

TANÁR ÚR

Tegezz csak, fiam! — szól, vállamra csapva,
S az Emkébe néhány szóra
Beül velem időnként. (Milyen más így
Egy osztályfőnöki óra... !)

PEDELLUS

Bukott diákként tart nyilván még ma is,
S csupán azért tisztel,
Mert mikor én buktam, aznap bukott meg
A kultuszminiszter...

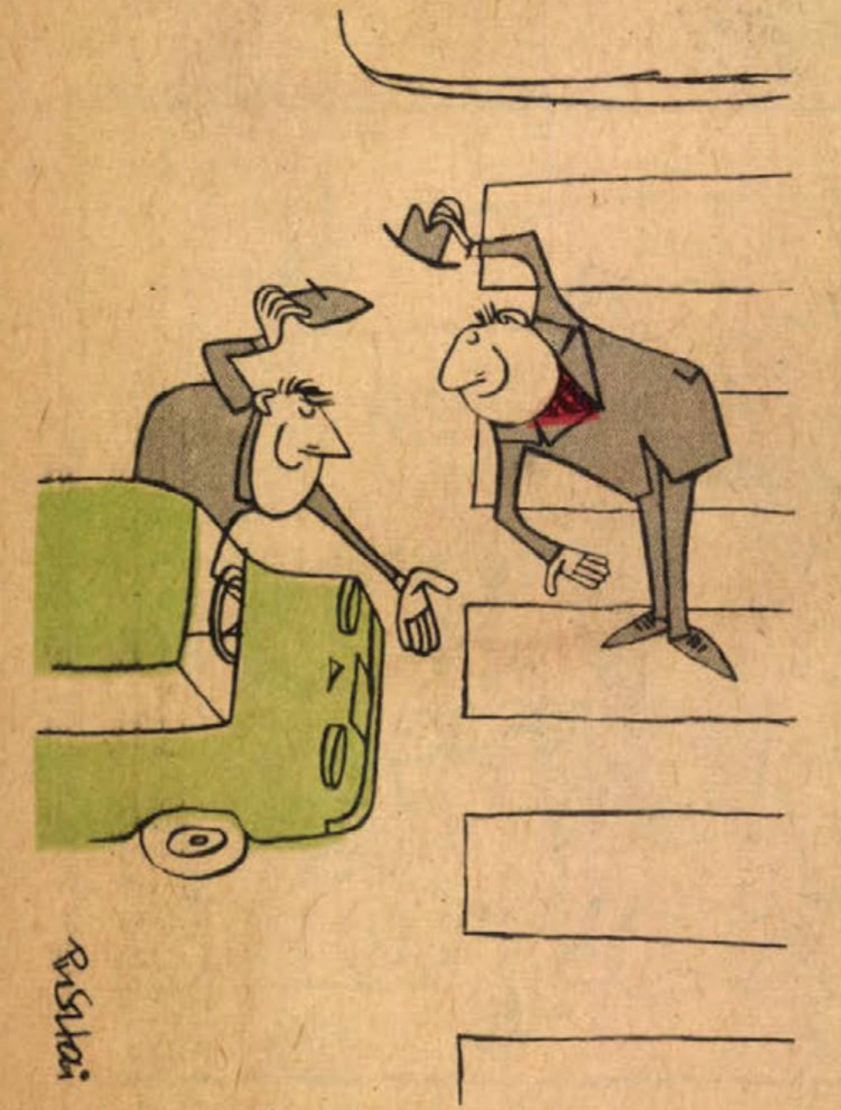
KARRIER

A vigyázóból bősz kritikus lett,
E tényhez nincs szükség ábrára,
Ha rajta múlna, ma is szívesen
Felírna minket a táblára...

Szilágyi György

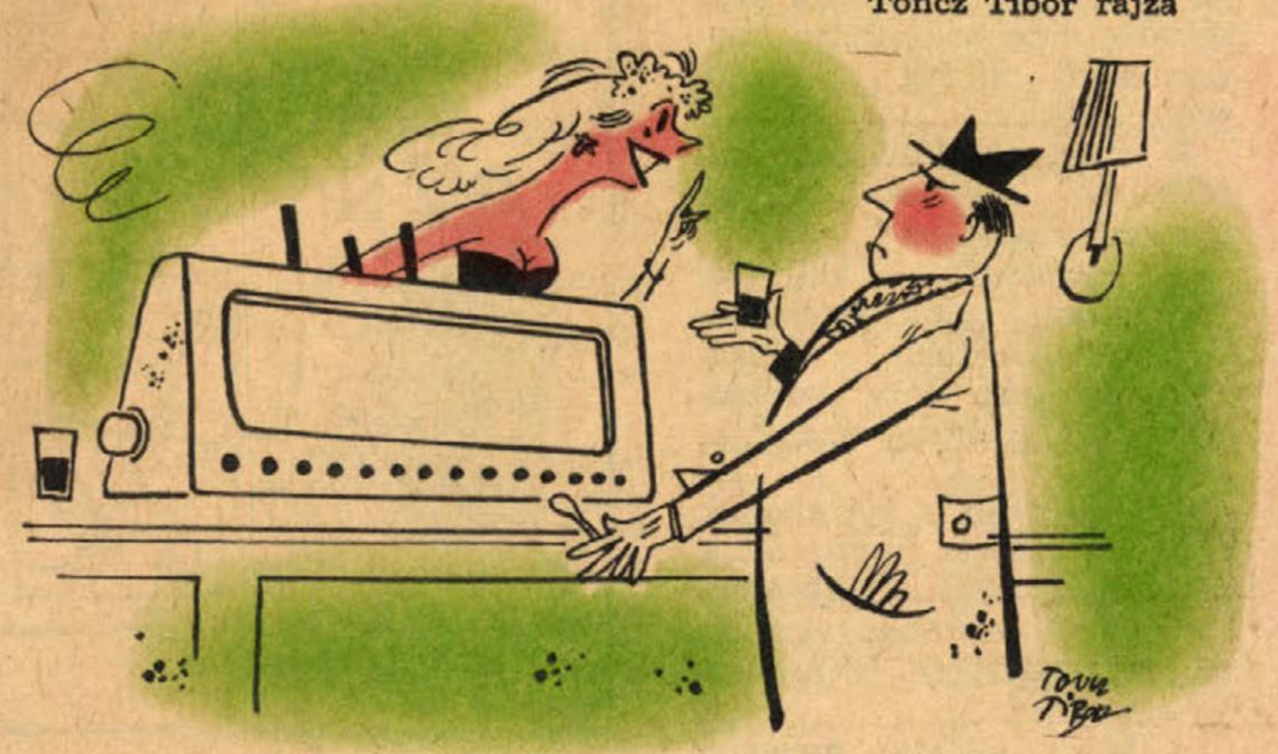
Szeressük egymást!

Az átkelőhelyen
Pusztai Pál rajza



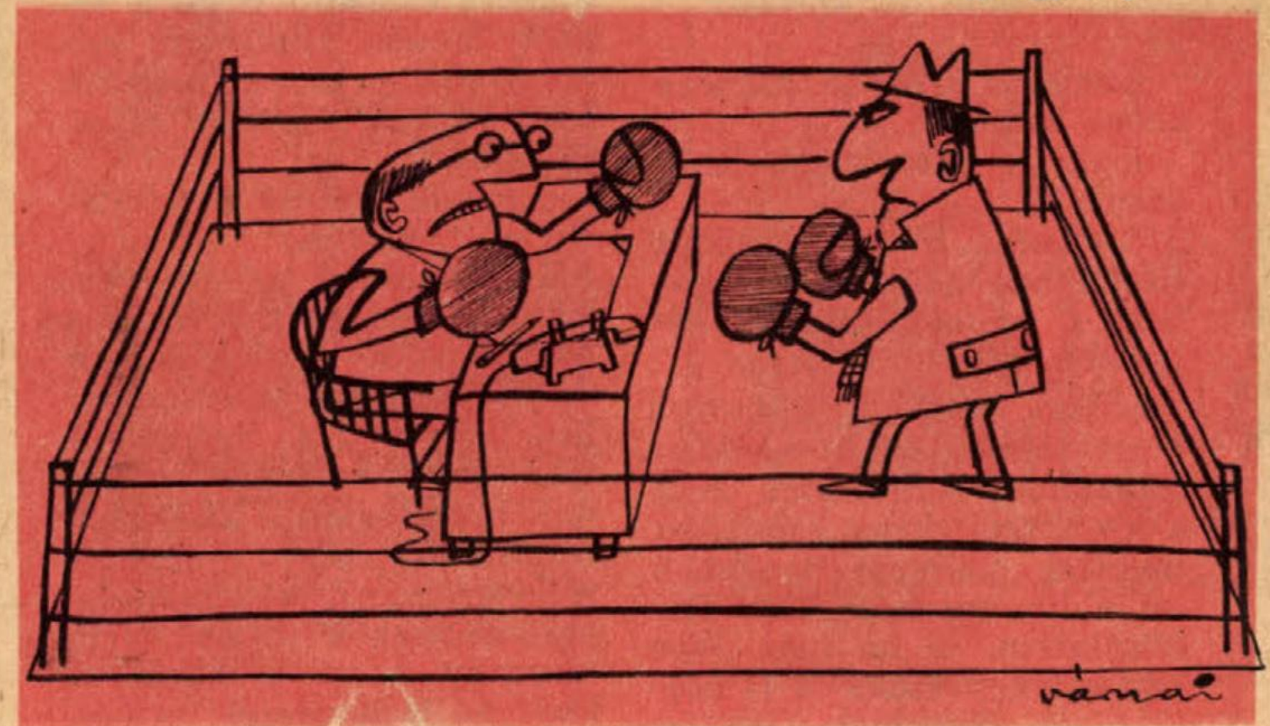
– Csak ön után...

Egészségvédelem
Toncz Tibor rajza



– Ez ma nagyon gyenge...
– Hja kérem, én vigyázok a kedves vendég egészségére...

A nagy mérkőzés
Várnai György rajza



Hivatalnok-ügyfél

Szeressük egymást...
Szür Szabó József rajza

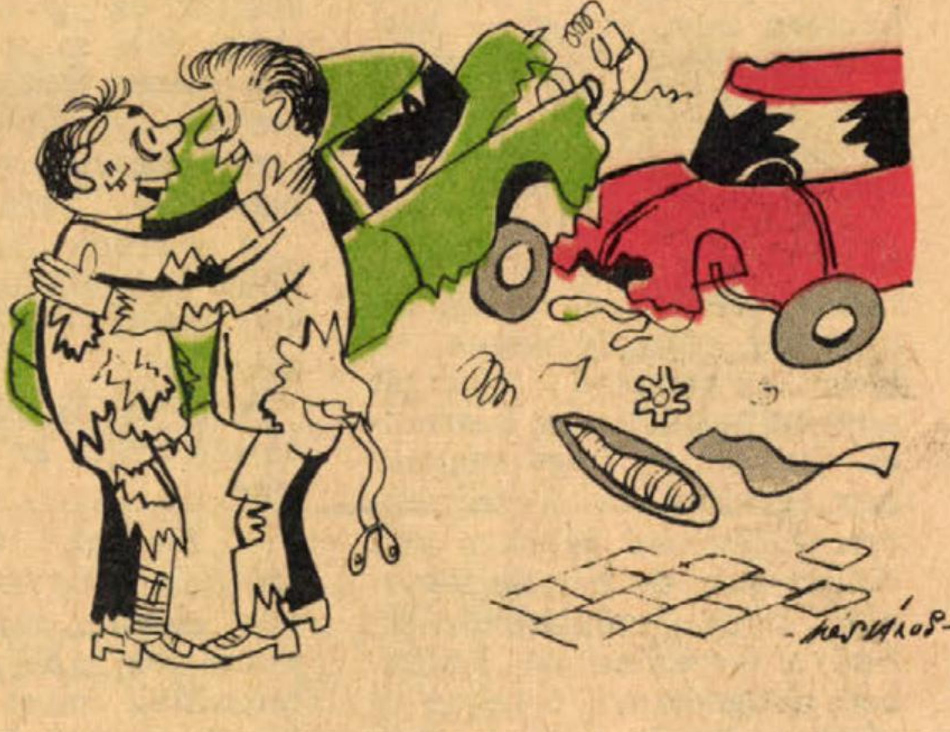


... de hol?

Szív küldi — „kissé megkésve"
Pusztai Pál rajza

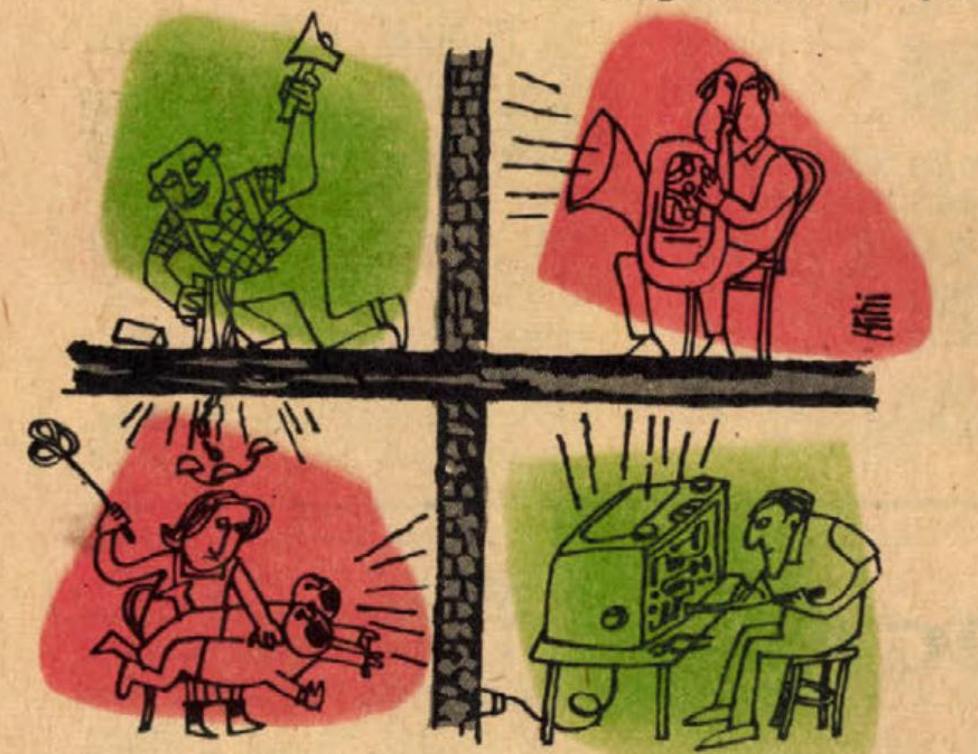


A két jó barát
Mészáros András rajza



– Csakhogy összefutottunk, ezer éve nem láttalak!

Sztereofonikus ház
Hegedűs István rajza



Pontos könyvelés
Vasvári Anna rajza

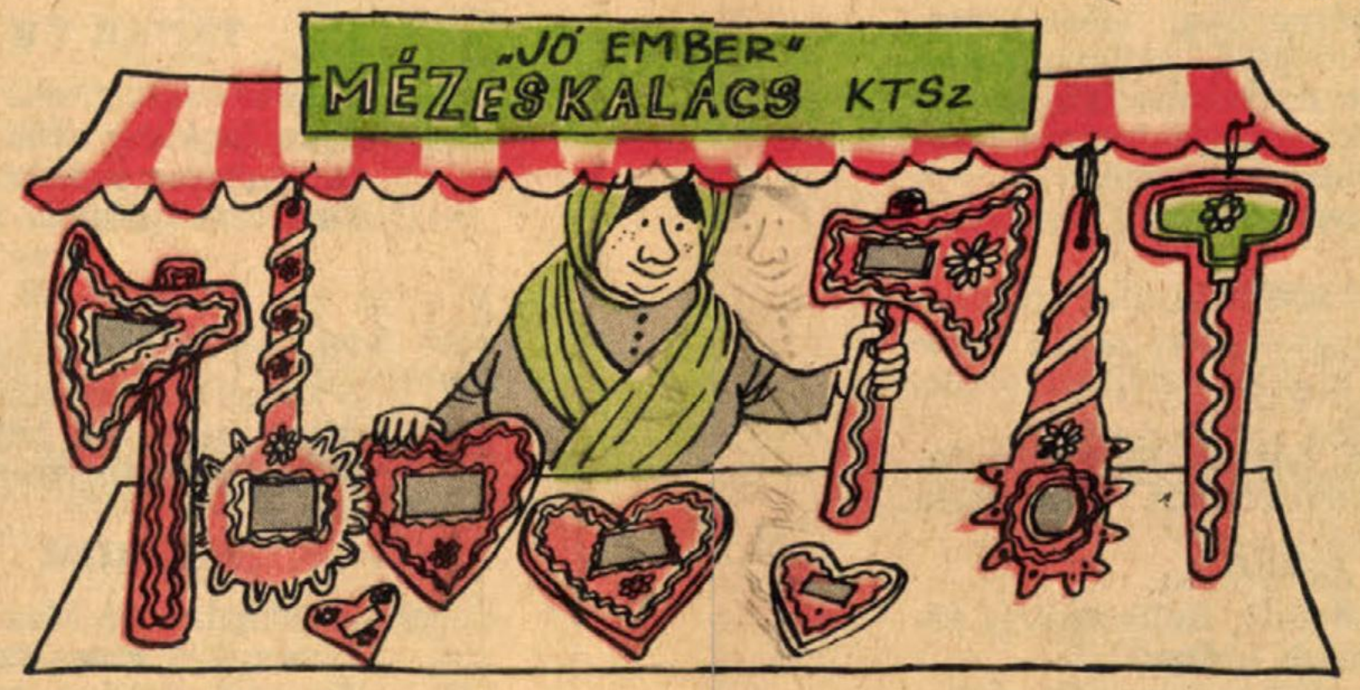


Figyelmes asszonyka
Szegő Gizi rajza



– Jaj, Pista, most már rohanok... Vacsorát kell vennem a férjemnek...

Haladjunk a korral
Gerő Sándor rajza



Sértődött titkárnő
Toncz Tibor rajza



– Tessék, vezető kartárs! A menyasszonya!...

AZ ÚJ MUNKASTÍLUS

Szín hivatali irodaszoba, idő: forró nyári reggelnek 9,05 órája. Személyek: Könnyű Icuka csinos, vegyi szőke gépírónő, és dr. Samsula Ödön, a mintaszerű tisztviselő.

I.

Icuka: (*Lihegve beroskad a szobába. Samsula aktáira borul.*) Na, nem is olyan vészes. Mindössze harmincöt percet késtem. Hát ez aztán nem a világ. (*A fogason függő fehér munkaköpenyét lekapva, elviharzik a mosdóba, majd visszaérkezik a szobába.*) Samsula kartárs! Kopog a szemem az éhségtől. Kilépek egy pillanatra a büfébe, harapok valamit früstökre, és délig nuku megállás. Megeszem az egész restanciát. Csókolom, viszlát... (*elrohan*).

II.

Minden, mint volt másfél órával a reggeli után.

Icuka: Állati jól esett ez a vacak früstök. Igaz, hogy tegnap estétől nem volt meleg kanál a hasamban. Hiába, kaja nélkül nem megy a meló, Samsula kartárs. Nem és nem...

Samsula: Igaza van, Icuka! Ha az ember éhes, bevált recept szerint lehetőleg enni igyekezzék. Ez elég régi és helyes gyakorlat. No, de most már illenék munkához látnunk. Az isten szerelmére! Elmúlt tíz óra...

Icuka: Hány másolattal, Samsula kartárs? A szokott harminchárommal? (*A papírszendvicset behúzza a gépbe.*) Ezt az állati hőséget bizony nem emberfiának találták ki. Pillanat, Samsula kartárs! Kiviharzok a mosdóba, csutakolok egyet, és tüstént jobban szalad a meló. (*Törülközőt, hajkefét stb. ragadva, el.*)

III.

Minden, mint volt három órával a munka kezdete után.

Icuka: Állatian jó volt. Felfrissültem, Samsula kartárs. De bezzeg magának sem ártana egy kis jó csu-



takolás. Nem ám... (*Írógéphez ül.*)

Samsula: Na, Icuka, írjuk!... A szocializmus győzelmét az egész földön a tőkés rendszer fölött csak a munka szervezésének magasabb rendűsége, a nagyobb termelékenység, az önként vállalt fegyelem, a dolgozók érdekeltségének magasabb mértéke, lelkesedése, fejlettebb öntudata dönti el. (*Megszólal a telefon. Samsula a kagylót Icukának nyújtja.*)

Icuka: Szervusz, édesem! Csakhogy végre hallom a hangod! Édes vagy, cuki vagy. Mikor jössz értem este? Nagyon várlak, nagyon, nagyon várlak, te édes, te drága, puszillak, puszillak, trilliószor, kiskutyám, rohanj, rohanj... (*Leteszi a kagylót.*)

Samsula: Hol is hagytuk abba, Icuka?...

Icuka: Azt mondja... dönti el...

Samsula: E döntő sikert hazánkban nem kis mértékben a munka újszerű, helyesebb stílusa biztosítja.

Icuka: Samsula kartárs! Nem többre, csak egyetlen pillanatra! A büfében kész a kis feketécském. Különben menten elalszom magának itt e baromi hőségben. Felhörpintem, és ha már kint vagyok, egy kicsit le is csutakolom magamat. Délután pedig jöhet a meló akármilyen sebesen... (*Karórájára pillant, majd így:*) Tizenkét óra, Samsula kartárs. Most már végképp nem volna értelme nekibuzdulni. Sürgősen megebédelek. Utána pedig jöjjön, aminek jönnie kell... (*elrobog*).

IV.

Minden, mint volt, idő 13 óra, ebéd után.

Samsula: Kérem, olvassa fel, amit diktáltam!... az utolsó mondatot...

Icuka... És e sikert szocialista hazánkban nem kis mértékben a munka újszerű, helyesebb, stílusa biztosítja. A munkaidő napi 480 perce nálunk nem kényszerzubbony, mint a tőkés világban, hanem mély emberi élmény, áhítat, hitvallás a magunk és a közösség iránt leróható szent kötelesség. Mindnyájan páratlan intenzitással érezzük, hogy a léhűtő módon elfecsérelt pillanat súlyos bűn a magunk és a közösség érdeke ellen. (*Telefon.*)

Samsula: Igenis főosztályvezető kartárs, értettem. Máris küldöm, 77 adag feketét. A kávét megveszi a büfében, a kiskonyhában megfőzi, és a kultúrteremben szervírozza. Igenis. A viszontlátásra. (*Icukához*) Na ne fanyalogjon, kartársnő. Mindössze csak 77 vendégről van szó. A vendégek tapasztalatcserére jönnek. Nem mindegy, hogy a kávét ki főzi. Ez is minőségi kérdés, amire pedig maga a legbiztosabb garancia. Mert azt nyilván tudja a kartársnő: a tapasztalatcserének mindig pozitív eredménnyel kell járnia. Márpedig ez sokban függ attól, milyen mértékben sikerül a vendégeket ébren tartanunk.

Jó munkát tehát, kartársnő! Ha ötig nem végez, a holnapi viszontlátásra. A túlórát pedig majd lecsúsztatja. A holnapi viszontlátásra. Reggel újult erővel folytatjuk a munkát...

(*Icuka el, függöny le.*)

Vincze Oszkár



KOLLER FOGA



Ősszel az embernek eszébe jutnak a régi iskolai történetek. Ez a történet egy drukkos fizikaóra emléke, szenvedő hőse pedig Koller, az osztály legdrukkosabb tanulója. Pedig elő nem fordult, hogy Koller ne készült volna. Állítólag még tornából is szokott készülni. Padtársa Pokornyi volt, a sportkör legkiválóbb tagja, óriási lábakkal, mancsokkal. Hat tárgyból állt bukásra.

— Készültél? — kérdezte izzadva Koller.

— Semmi közöd hozzá — felelte fölényesen Pokornyi, és a bajuszát vizsgálta egy kis zsebtükörben.

A kövér Koller kétségbeesetten meredt az összegyűrt, agyonfirkált fizikakönyvére.

— Mi lesz velem, ha felhív... Nem értem... Pedig éjjel kettőig tanultam.

Másodikat csengettek. Pokornyi is egyszerre szorosnak érezte a gallérját. Tágítani próbálta, odadugta a mutatóujját, húzogatta az ádámcsutkája előtt, de hiába. Nem a gallérban volt a hiba. Majd hanyag előkelőséggel kérdezte:

— Mi van feladva?

— A hajítások... Az összes...

Belépett Huszovszky tanár úr. Egykét percig elbabrált az osztálykönyvvel, aztán elővette a noteszét. Megdermedt még a lélegzet is. Hosszú, csontos ujjai pergették a lapokat.

— Kovács.

Koller, akinek közvetlen közelében vágott le a mennykő, sápadtan, gyöngyöző homlokkal emelkedett fel Ludányi széles háta mögül. Egyelőre elmúlt a veszély. De Kovács nem tudott semmit.

— Kósa — hívta Huszovszky tanár úr a következőt.

Koller halálraváltan nyögte Pokornyinak:

— Nem megy le a Kö-betűsökről.

Kósa is csak dadogott.

Ekkor már Pokornyi is fészkelődni kezdett. Arra számított, hogy Kósa majd tud valamit, s a tanár úr elvesződik vele az óra végéig, s rá már nem kerül sor. De ez a gazember se készült. Koller pedig kínjában a fogát háncigálta a zsebkendős kezével. Múltkor Balogh Tóni odavágott neki, azóta mozgott az egyik szemfoga.

— Elég volt, Kósa. Megbukik.

Kósa is elvérzett. És most rettenetes csend következett. A tanár úr hosszan jegyzett valamit, aztán csak keresgélt a névsorban, előre-hátra. Ezekben az idegölő pillanatokban Koller egyszer csak vértelen, elkínzott arccal Pokornyi elé dugta a zsebkendőjét. A foga volt benne.

Pokornyi agyán valami átvillant.

— Add ide.

Szegény, kis kövér Koller gyanútlanul odaadta. Pokornyi pedig beletette a fogat a saját zsebkendőjébe, és jelentkezett.

— Tanár úr, kérem, kiesett a fogam — és bizonyítékul felmutatta Koller fogát.

— Jól van, menjen ki.

Pokornyi kisietett. Koller pedig félig ájultan bámult utána.

— Koller — szólalt meg ekkor Huszovszky tanár úr.

Fendrik Ferenc



Velem történt...

SOFŐR A PARADICSOMBAN

Az idén nyáron Csehszlovákiában jártunk. CSEDOK autóbusszal meglátogattunk egy közkedvelt fürdőhelyet. Tekintettel arra, hogy igen kevés idő állt rendelkezésünkre, megegyeztünk a kiránduló-csoport férfitagjaival: az egyik autóbuszban mi nők, a másikban pedig a férfiak utaznak, és így már útközben feltudjuk venni a fürdőruhánkat.

Amikor a fürdőhely felé közeledtünk, elkezdtük a vetkőződést. Már-már a legdiszkrétebb ruhadarabjainknál tartottunk, sőt egyesek, a fürgébbek már Éva anyánk divatos kosztümjét viselték, amikor egyikünk felkiáltott:

– Vigyázat, a sofőr férfi!

Valaki a kocsi végéből így felelt:

– Nem baj, úgysem tud magyarul...

T. L.-né
Miskolc

MADÁR AZ AUTÓBUSZON

Délután a csúcsforgalomban az 56-os autóbusz lassan halad az alagútban. Az utasok csendesek, amikor a peronon alig hallhatóan egy papagáj hangja hallatszik. A



kalauznő homlokát összeráncolva szigorúan körültekint, és harsány hangon adja ki utasítását, hogy: „azzal a madárral le kell szállni!"

Amikor az autóbusz a megállóhoz érkezik, a kalauznő többször egymás után, kérdést intéz az utasokhoz: kinél van a papagáj? Senki sem jelentkezik, de egy férfi, akinek nemcsak humorérzéke, hanem pacsirta ajka is van, rigófüttyöt utánoz. Ezt már az utasok sem hallgatják szótlanul, s a legkülönbözőbb megjegyzések hangzanak el. „Ne tartsák fel a kocsit, mert lekésem a kórházi látogatást!" „A madár nem vadállat, miért nem utazhatna?" „A kalauz hatósági közeg, tessék szót fogadni és leszállni." Közben a papagáj is énekelget, s a rigófütty is ismétlődik. A kalauznő nem indít, megjelenik a vezető, akit az utasok úgy tájékoztatnak, hogy nincs is papagáj, valaki utánozza a madárhangokat. A válasz kielégítőnek látszik, az ajtó bezárul, s a vezető elindítja a kocsit.

A papagáj, amelyet tulajdonosa a peron sarkán, egy kis dobozkában a kezében tartogat, az utazás feletti örömében felemeli hangját és újabb érthetetlen mondókába kezd.

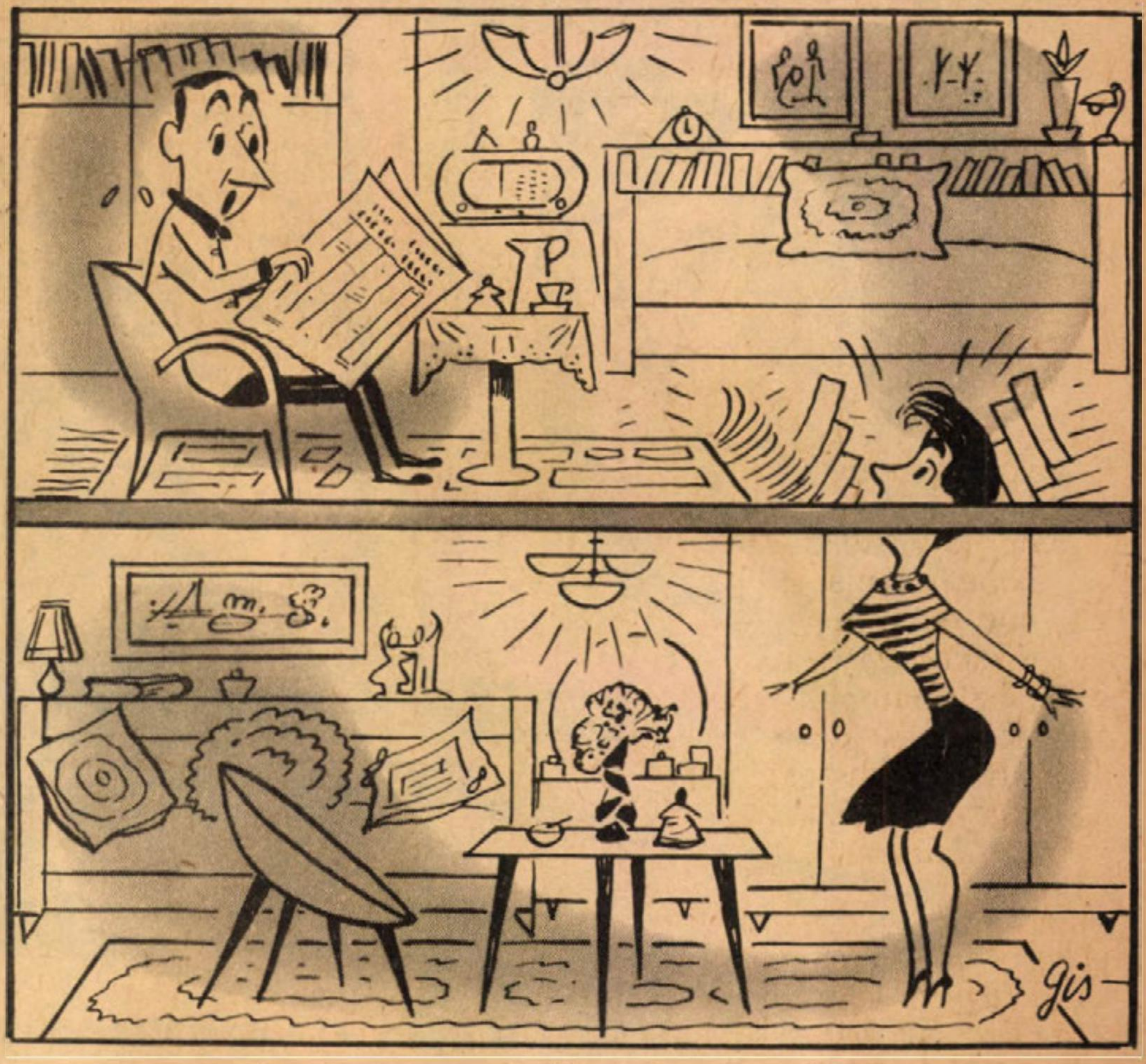
A kalauznő szeme villámokat szór, az utasok egy része mosolyog, más része a kalauznő pártjára áll, de a következő megállónál nincs leszálló, és csak a Krisztina körúti megállónál áll meg a kocsi. Közben további papagájhangok, és elvétve néhány rigófütty. Miután eddig álltam a papagájjal utazó hölgy előtt, s az iskolánál leszállni készülök, hátrafordultam, s megkérdeztem, hogy meddig utazik. Mire a hölgy legnagyobb meglepetésemre értetlenül nézett rám és azt válaszolta, hogy „nye rozumi!"

Most már megértettem, hogy a papagáj tulajdonosa miért nem jelentkezett.

Dr. Korda Lajos
Bp., XII., Városmajor u. 46/b

Alacsonyak a modern lakások

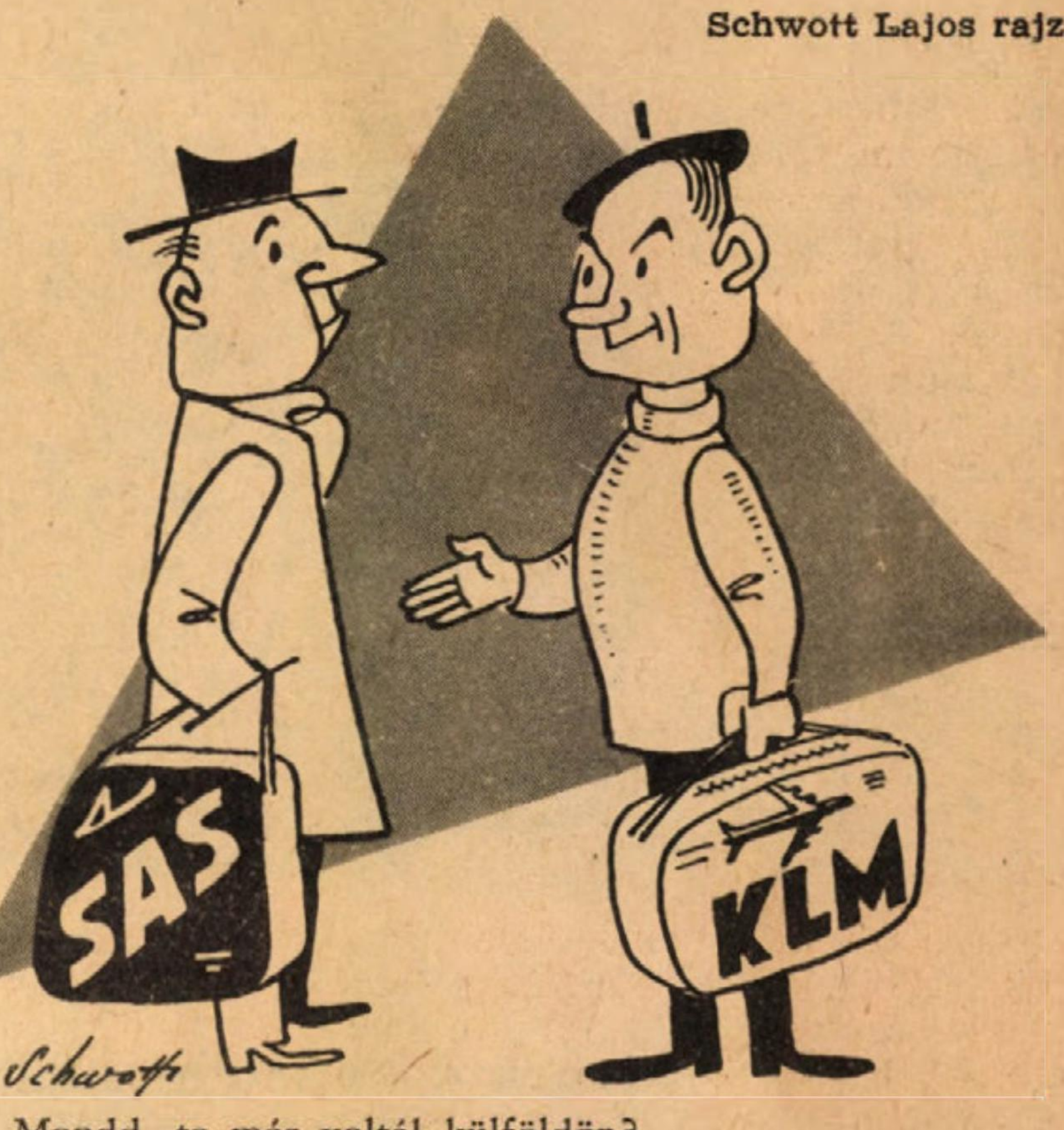
Szegő Gizi rajza



– Bocsánat, magassarkú cipőt vettem fel...

A látszat csal

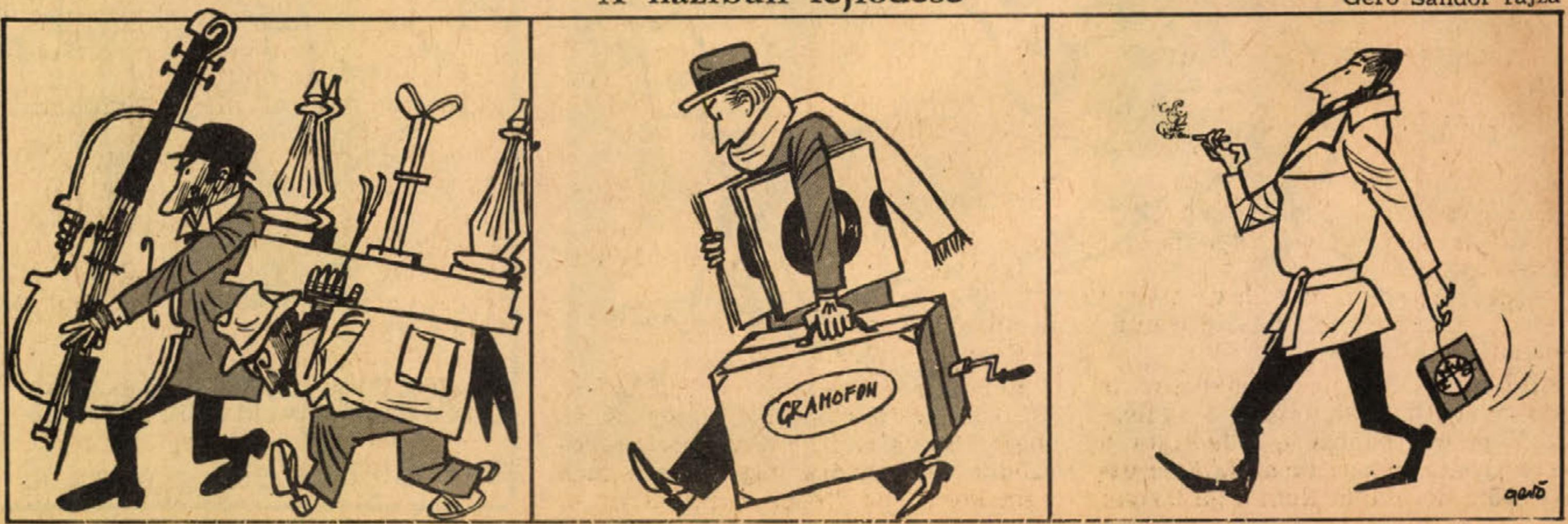
Schwott Lajos rajza



– Mondd, te már voltál külföldön?
– Nem. Otthonülő ember vagyok, nem szívesen mozdulok ki Pomázról.

A házibuli fejlődése

Gerő Sándor rajza



Tanulságos mese

Gerő Sándor rajza



– Tükröm, tükröm, mondd meg nékem, ki a legtisztább kezű miniszter a világon?

Üzemesdit játszanak a kicsik

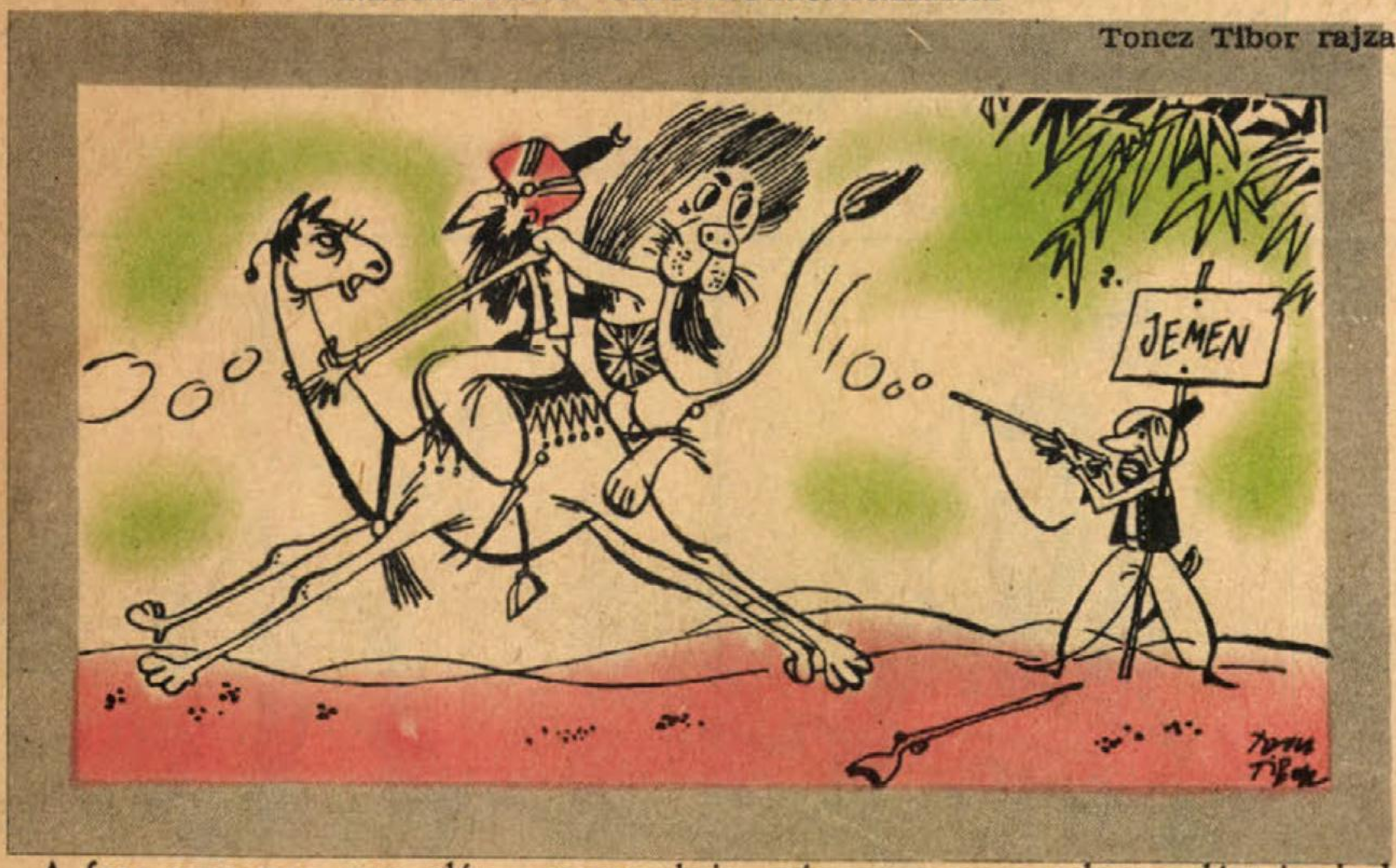
Szegő Gizi rajza



– Ti lesztek az ellenőrök...

Menekülő ellenforradalmár

Toncz Tibor rajza



– A fene egye meg, nem elég a magam baja, még ezt a nyomorult oroszlánt is cipelnem kell!

Panoptikum

(Nevezetes emberek)



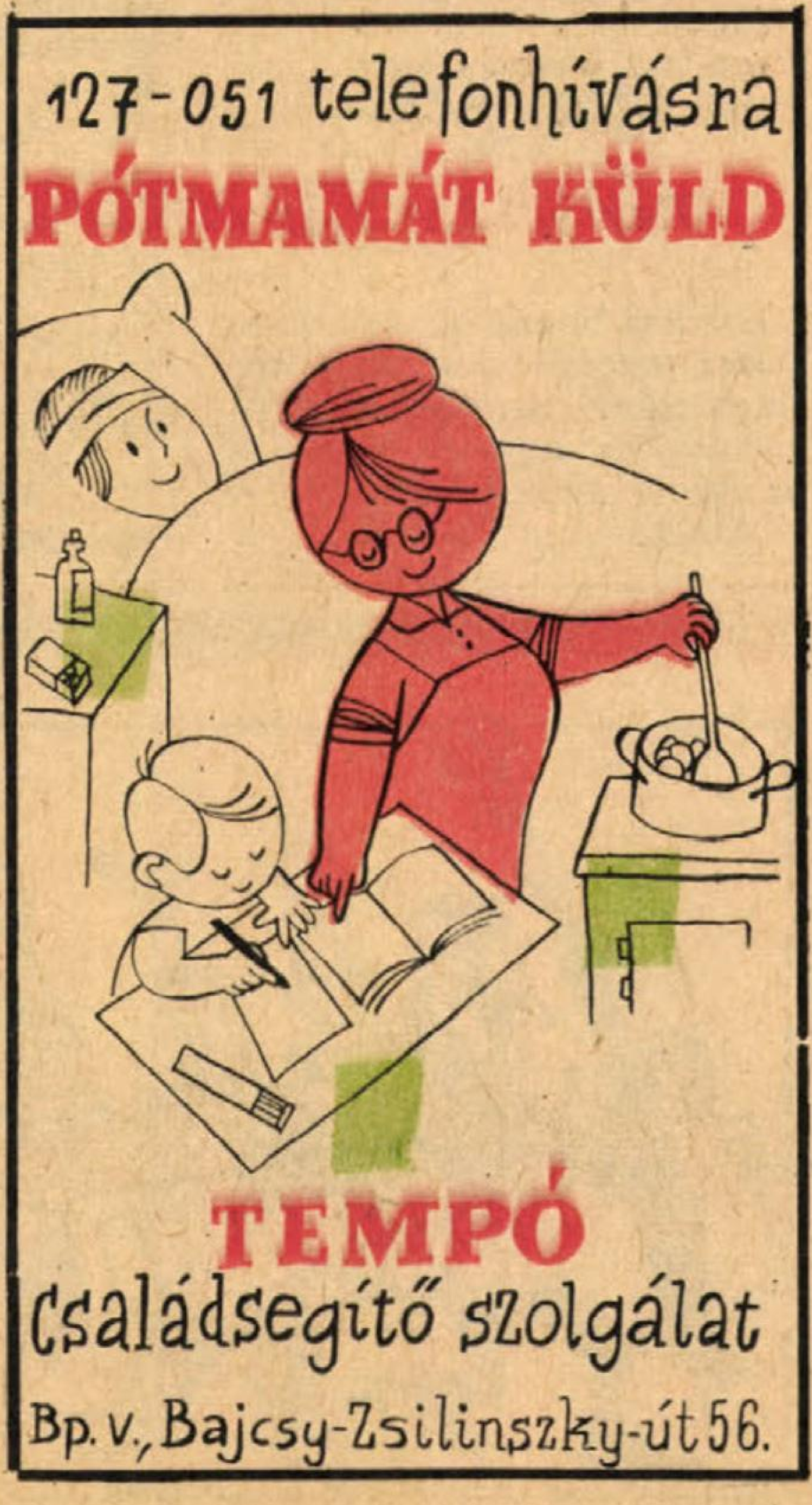
Alfonzó, aki egy személyben színész, író, rendező, zeneszerző, koreográfus, díszlet- és jelmeztervező, amint ezt az „Akinek inge...” című előadó-estjének plakátja jelzi.



Nem közölhető kéziratot küldtek:

B. Gábor, Balmazújváros, – K. János, Bp. VIII., Luther u. – F. Ernő, Bp. XIII., Pannónia u. – H. József, Bp. XIV., 929. u. – B. Lajos, Bp. XII., Maros u. – Sz. Dezső, Miskolc, – T. Mihály, Debrecen, – Sz. Róbert, Bp. II., Páfrány u. – B. Attila, VIII., Mező I. u. – S. Lajos, Kistarcsa, – Sz. László, Bp. XIV., Cházár A. u.

E heti hirdetésünk



MINDENFÉLE

Sok hasznos jó tanács csak akkor veszít az értékéből, ha megfogadják.

*

X-nek már azt sem hiszik el, ha saját magáról mond rosszat.

*

Sértődéssel könnyebb valakit megbántani, mint sértéssel.

*

Lelkiismeretterjesztő előadásokat is kellene tartani.

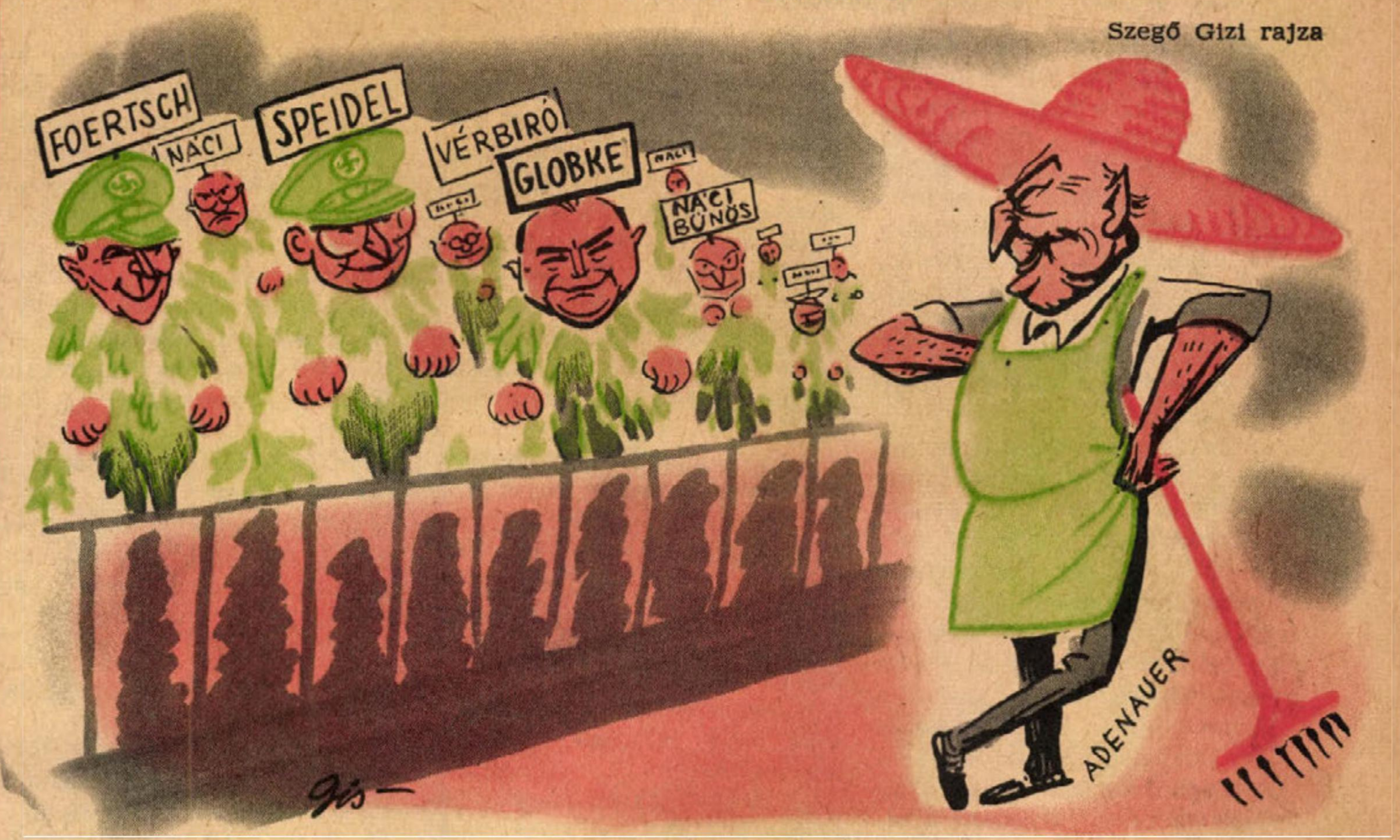
*

Az imperialista filozófiát a hadianyagelvűség jellemzi.

F. L.

A bonni főkertész

Szegő Gizi rajza



– Ezek az én büszkeségeim! ...

Tollhegyről

Egy festő pályafutása

Kezdetben volt a tájkép. Majd nyulánk
kémény nőtt rá, gomolygó füstöt fújva,
utóbb traktor, kohó, kemence, láng!
...Idilli csend ül ma a tájon újra.



Pályatévesztett tehetség

Ez a derék színpadi szerző
olyan, mint egy anyagbeszerző:
mielőtt írásra adja magát,
más íróktól szerzi be anyagát.

Egy jólfekvő költőről

Ügyes bírálói, hogy meg ne rójják,
hosszan elemzik — m o n d a n i v a l ó j á t.
Hol forma, stílus, kép, hasonlat ócska,
így nő nagyra egy mondanivalócska.

Hollós Korvin Lajos

Egyetemi hallgatónők

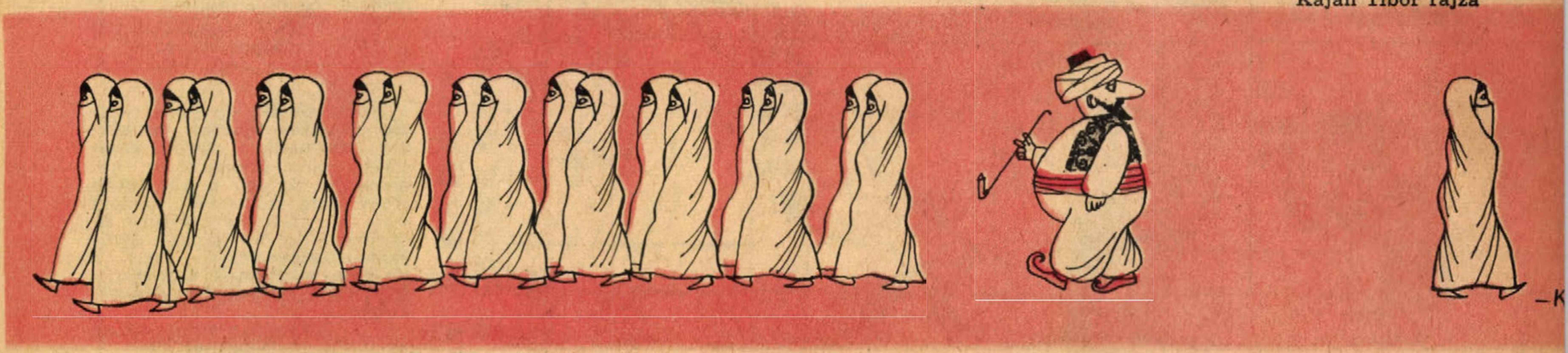
Hegedűs István rajza



– Csak az a kár, hogy egy kicsit alacsony ...

Sétáló hárem

Kaján Tibor rajza



Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával!

Két ciklon között

Az egyik nyár ízű, október végi, napsugaras napon történt. Ülök a dugig telített Vörös Csillag filmszínházban, és nézem az „Aki szelet vet" című, remekbe készült filmalkotást. Néhány perces szélvetés után a gőzfürdők hőfokára hevített nézőtéren kitört a sztriptíz-láz. Ölbe kerültek a feleslegessé vált kisebb-nagyobb ruhadarabok, és törülközővé vedlettek az apró-cseprő zsebkendők.

Miközben a nagyérdemű közönség saját verejtékében dunsztolódott a nézőtéren, a szorgalmas fűtő bácsik éppen úgy tömték a vállalati szenet a kazánba, mintha húsz fokos hideg lett volna odakünn. Ebben a hőgutás légkörben persze nem a film hőseit néztük, hanem azokat a szomszédainkat, akik legbátrabban vetkőztek. Mikor aztán a sok színű blúzok és ingek tömkelege megálljt parancsolt a további vetkőzésnek, bekapcsolták a légtisztító ventillátorok motor-



jait. A szellőzőnyílásokon bezúduló hideg fuvallat úgy sepert végig a felhevült nézők széksorai között, mint az orkán.

Ezt a mélyhűtött művihart már nem bírták a nézők, és nemtetszésüknek különböző módon adtak kifejezést. Az egyik, ingujjra vetkőzött szomszédom például azt dörögte bele a sötétségbe: nem tűri tovább, hogy egy előadás keretén belül kétfajta ciklont zúdítsanak a nyakába. Én akkor nem szóltam egy szót sem, de most utólag megmondom: a kétfajta ciklontól olyan kiadós náthát örököltem, hogy még ma is prüszkölök tőle.

(bernáth)

INTERJÚ A NAGY ÖREGGEL

– Foglaljon helyet – mutatott egy vadonatúj gumiabroncsra a Nagy Öreg, a 80 éves Ruggyantaárugyár, amikor átadtam a Ludas Matyi üdvözletét és közöltem jövetelem célját. – Most ebédszünetet tartok, nyugodtan beszélgethetünk. Mi érdekli az önök olvasóit?

– Elsősorban természetesen az – feleltem –, hogy milyen erőben, egészségben érte meg ezt a szép jubileumot?

– Felfuvalkodottság nélkül állíthatom – jelentette ki az öregúr –, hogy évről évre rugalmasabb leszek. Ha nem hiszi, nézze meg a grafikonjaimat. Javul a kopás-állóságom is. Járműköpenyeimet ma már világviszonylatban is elismerik.

– Megírhatom, hogy ön most tökéletesen elégedett? – kérdeztem.

– Hát – vakarta meg a kéménye búbját –, az azért túlzás lenne. Tudja, imádom a focit, és innen pont belátok a Népstadionba. Végig szurkolok minden mérkőzést. Én, a szövetségi kapitány helyében...

– Bocsánat – vágtam közbe –, úgy értettem, hogy saját helyzetével elégedett-e?

– Általában igen – bólintott –, de azért sokat bosszankodom. Mindig van valami grimbusz. Látta az új kalander-csarnokomat? Modern épület, ugye? De az már nem a korszerűség követelménye, hogy kétszer hoz-



ták tető alá, mert első alkalommal a perlit-elemek megrepedtek. Aztán meg a guta kerülget, valahányszor végignézek az udvaraimon. Nagy a rendetlenség. Látja, ott egy kupac limlom, amott földkábel darabok. Itt a múltkorjában három napig vert az eső egy henger szövetet, míg valakinek eszébe jutott, hogy fedett helyre vitesse. Ha egyszer ráér, tekintse meg, mennyi haszonvasat és felhasználható gépalkatrészt hordanak ki az ócskavas telepre!

– Ott is van egy nagy halom törmelék – mutatok az egyik sarokba.

– Az más, – legyintett. – Az bontási anyag. Féláron kapnak belőle a dolgozók, akiknek építési engedélyük van. Bibi persze itt is akad. Van, aki hadilábon áll a számtannal. Háromszáz téglára kap engedélyt, és tévedésből háromezret akar kiszállíttatni a kapun. A másikkal meg mi történt? Amint végre hozzájutott a bontási anyaghoz, a szívére ment az öröm. Megbetegedett. Betegállományban építette fel a családi házát.

– Szegény – csóváltam meg a fejem részvevően. – Végezetül mit üzen tisztelőinek?

– Elsősorban a gépkocsivezetőknek üzenek – válaszolta. – Defekt-mentes, jó utazást kívánok mindnyájuknak.

K. A.

Paprikás meglepetés

A napokban kezembe került a „Kis Mirelite" nevet viselő tizenkét oldalas „szakácskönyv". Ebből az ingyenes tanácsadóból megtudtam: mi mindent lehet a mélyhűtött készítményekből kifőzni, illetve kisütni. A képekkel illusztrált füzetecske hetedik oldalán az áll, miként kell a „paprikás meglepetést" húszhuszonöt perc alatt elkészíteni. „Először is – hangzik a bölcs tanács –, csináljunk finom burgonyapürét. Hámozott sós vízben megfőzzük, majd..." stb.

Ez aztán tényleg a meglepetés! Sajnos, a kiadvány összeállítói elfelejtették közölni, hogy milyen háztartási gép alkalmas a víz meghámozására. Én ugyanis a hagyományos eszközökkel hiába kísérleteztem: a hámozott sós víz előállítása nem sikerült.

Balogh György
Miskolc

Bérlet, vagy stafétabot?

Bérletet váltottam, mely tíz múzeumi látogatásra jogosít. A karton szélén tíz sorszám van, és minden alkalommal egyet kilyukasztanak. November 8-án a Nemzeti Múzeumot kerestem fel – harmadmagammal. Legnagyobb meglepetésemre a pénztáros csak egy személyt volt hajlandó beengedni.

Hangsúlyozom, a bérlet nem névre szól, hanem tíz múzeumlátogatást biztosít. Így aztán arra kényszerültünk, hogy először a nővérem ment be, mi meg kint vártunk. Amikor ő kijött, én mentem be a bérlettel, majd pedig külön az öcsém. Mindhárom esetben lyukasztottak egyet a bérleten.

Kérdem tisztelettel: miért nem lehet egyszerre hármat vagy akár tizet lyukasztani? Vagy ilyen módszerrel akarják elriasztani a múzeumok látogatóit a bérlet-vásárlástól?

Márton Ödön
Bp. II. Endrődi Sándor u. 24.

Vetélkedő

Mészáros András rajza



– Hurrá! Ebben az évben rólunk írtak legtöbbet az újságok!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Desszert és ömlesztett sajt" című bírálatukkal egyetértünk. Hasonló reklamációk elkerülése végett utasítottuk a szolgálatban levő vezetőket, hogy az elfogyott áruk pótlásáról időben gondoskodjanak.

MÁV Utasellátó ÜV
Sipos Sándorné
oszt. vez.

„Szerződnénk, de kivel?" című cikkükre közlöm: a körzeti felvásárlót a vállalat vezetősége más munkakörbe helyezte át, és így a községben rövid ideig állatfelvásárló nem volt. A vállalat vezetősége figyelmeztette a szegedi járás kirendeltségvezetőjét, hogy a jövőben áthelyezés esetén helyettesről azonnal gondoskodjék.

Élelmezési Minisztérium
Állatforg. Ig.
Balogh József mb. vez.

HÁROM PRÓBATÉTEL

— Jótett helyébe jót várj! — dugta ki fejét a habokból a potyka, miután Szekulesz, a vándorlegény, megsajnálta és a parti fövényről visszadobta a patak hűs vizébe. — Adok neked egy halpénzt, ha szükséged lesz rám, dobd csak a magasba.

Ez reggel történt. Szekulesz gondosan eltette briftasnijába a pikkelyt. Aztán tovább vándorolt. Délben törött szárnyú szirti sast gyógyított meg, estére kelve pedig tüskét szedett ki egy zokogó elefánt talpából. Viszonzásként a madarak királyától tollpelyhet, az ele-



fánttól szőrszálat kapott. Az adományhoz élőszóban mindketten ugyanazt a használati utasítást mellékelték, mint a potyka.

Másnap aztán Szekulesz egy soktornyú városba érkezett. Ott volt ám csak nagy sürgés-forgás! A szép királykisasszony kezéért és a fele királyságért versengeni gyűltek össze a környékbeli daliák. — Egy életem, egy halálom, ezt a bulit én megjátszom — határozta el történetünk hőse, és jelentkezett a zsürinél.

*

Az első próbatétel az volt, hogy egy aranygyűrűt kellett felhozni a feneketlen tó mélyéről. Szekulesz csendes mosollyal figyelte vetélytársainak meddő próbálkozásait, s mikor már mindnyájan elvonultak, feldobta a halpénzt a levegőbe. Hát — csodák csodája — abban a szent minutumban előtte terem egy kis makimajom.

— Itt valami tévedés lesz — jegyezte meg indignálódva a vándorlegény. — A potykát idéztem.

— Tudjuk — bólogatott a majom —, én a helyettese vagyok. Ő az általános elvi kérdések kidolgozásával foglalkozik, az operatív feladatok megoldása az én reszortom. Feltehetően az ön esetében is ilyesmiről van szó?

— Igen — helyeselt Szekulesz —, hozza fel az aranygyűrűt a feneketlen tó mélyéről.

— Micsoda?! — kiáltott fel a maki rémülten. — Hogy én belemenjek ebbe a nagy vízbe? Hát van magának szíve? Hiszen én nem tudok úszni. Rögtön belefulladnék. Parancsolja inkább, hogy diót hozzak a fáról. Azt nagyon szívesen. Vagy bármi mást.

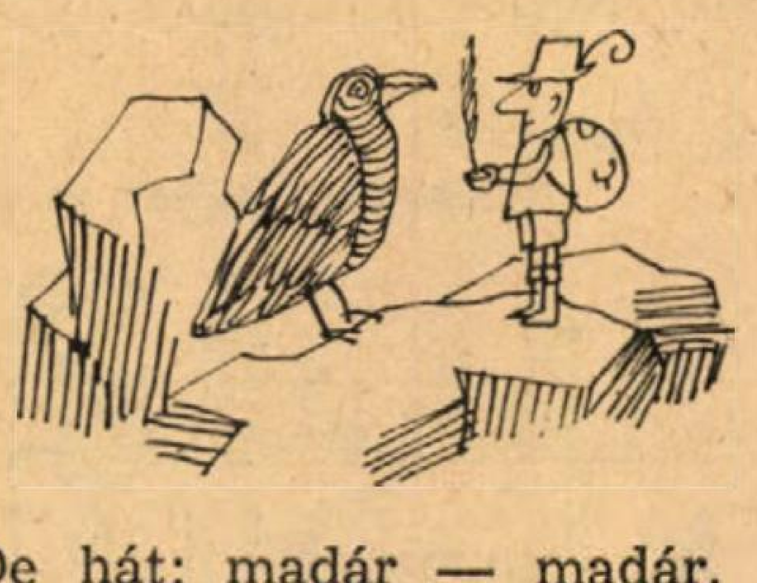
— Más nem jó — legyintett bánatosan Szekulesz. — De azért egyet megkérdeznék. Hogyan lehet a potykának olyan helyettese, aki nem tud úszni?

— Ez nagyon is érthető, kedves Szekulesz úr — magyarázta készségesen a majom. — Sok főnök előszeretettel jelöl ki olyan helyettest, kinél teljesen kizárt, hogy valaha is elsajátíthassa a szakmát. A főnök nyugodtan alhat, nem kell reszketnie, hogy helyettese megfúrja, kiszorítja állásából. Sajnálom, hogy nem segíthettem. Viszontlátásra!

*

Második próbatételként sebes röptű ezüst fecskét kellett megfogni. A vándorlegény megvárta, míg a többi dalia abbahagyja a hiú kísérletezgetést. Akkor feldobta a tollpelyhet. Különösebben nem csodálkozott, amikor sas helyett sólyom csapott le a fellegekből.

— Ön ugyebár a sas helyettese? — szólította meg a madarat. — Már megijedtem, hogy egy vakond jön.



De hát: madár — madár. Legyen szíves, fogja el az ezüst fecskét. Gondolom, ez nem okoz magának különösebb problémát.

— Piti dolog — felelte a sólyom. — Egy pillanat alatt nyakon tudnám csípni. Sajnos, nem tehetem. A főnököm egy delegációval külföldön tartózkodik. Szigorúan meghagyta: míg távol van, új témával ne foglalkozzam, ne döntsek, ne intézkedjek egyedül. Csak a folyó ügyeket vihetem tovább. Most felírom az ön kívánságát és három hét múlva, ha megjön a sas, referálok neki.

— Késő — sóhajtott fel Szekulesz. — Legalább azt tessék elárulni, mi értelme van az olyan helyettesnek, akinek nincs intézkedési joga?

— Arra sincs felhatalmazásom, hogy provokatív kérdésekre válaszoljak — felelte büszkén a sólyom és szárnyat bontva elsuhant.

*

Hatalmas rézgolyó felszállítása egy csupasz hegy tetejére — ez volt az utolsó próbatétel. Amikor minden versenyző kidőlt, a bá-



natos Szekulesz — már csak megszokásból — levegőbe dobta a szőrszálat. Hipp-hopp, azon nyomban ott termett egy mezei egér.

— Hol az a golyó, hadd tolom fel! — rakta csípőre mellső lábait, miután Szekulesz ismertette a feladatot. Nekiállt, nyögött, verejtékezett. Persze, meg sem tudta mozdítani.

— Hagyja abba! — figyelmeztette a vándorlegény. — Reménytelen ügy ez.

— Dehogyis — szólt a kisegér. — Figyelje csak, mi lesz itt mindjárt!

Alig mondta ki az utolsó szót, nagy dübörgéssel megjelent az elefánt. Ormányával bosszúsan félresodorta az egeret, busa homlokát nekivetette a sokmázsás rézgolyónak és egy-kettőre felgörgette a csúcsra.

— Érti már? — súgta az egér Szekulesz fülébe. — Én csak azért kellek neki, hogy a kívülállók tudják mihez arányítani az ő nagy erejét és bámulatos tehetségét.

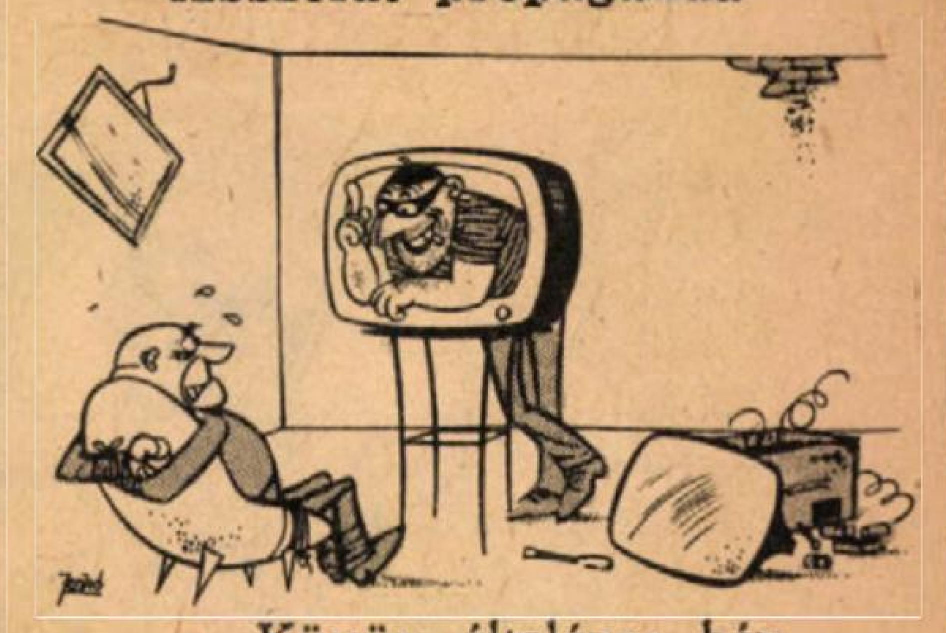
*

A mese végéhez értünk. A királykisasszony Szekulesznek nyújtotta a kezét. Nem a sajátját. A helyettesét.

Kürti András

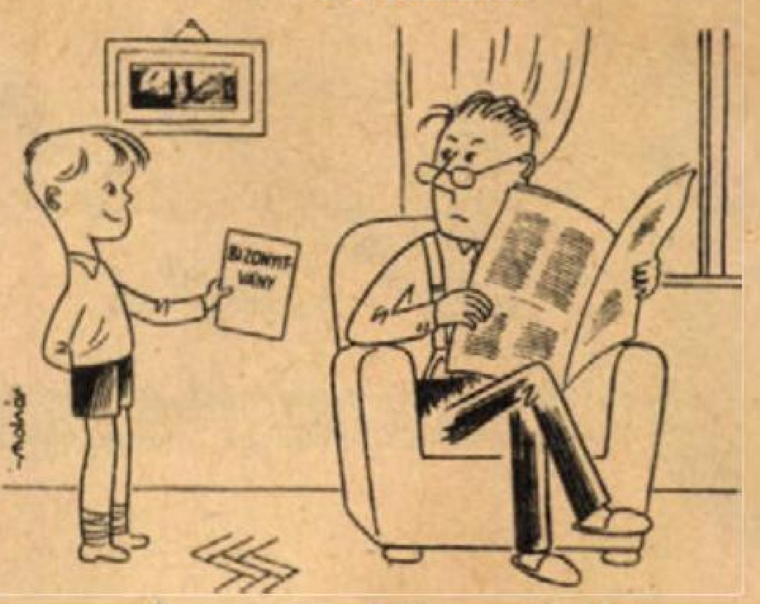
Beküldött rajzok

Abszolút propaganda



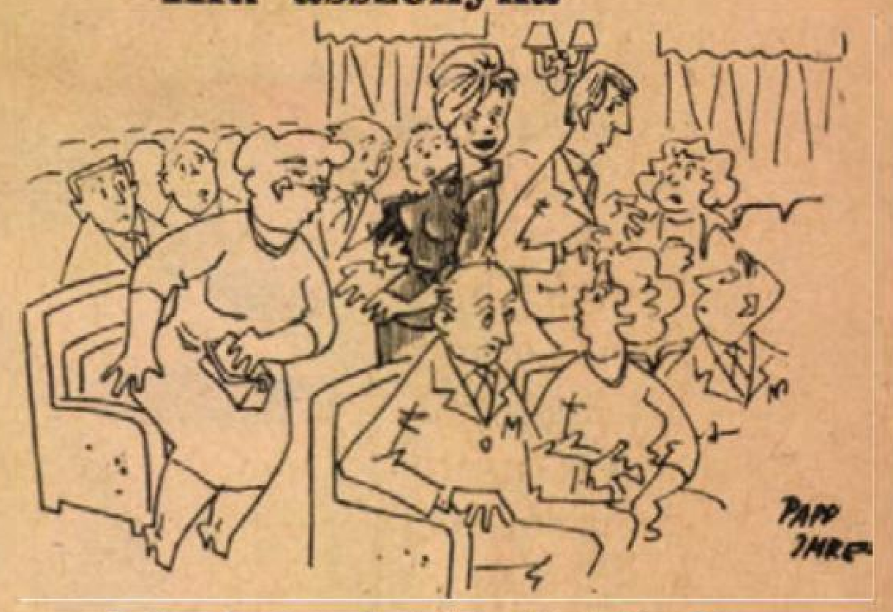
– Kössön általános háztartási biztosítást!

Örömhír



– Apu, jó hírt mondok. Nem kell megvenned azt a biciklit, amit a jó bizonyítványért ígértél . . .

Hiú asszonyka



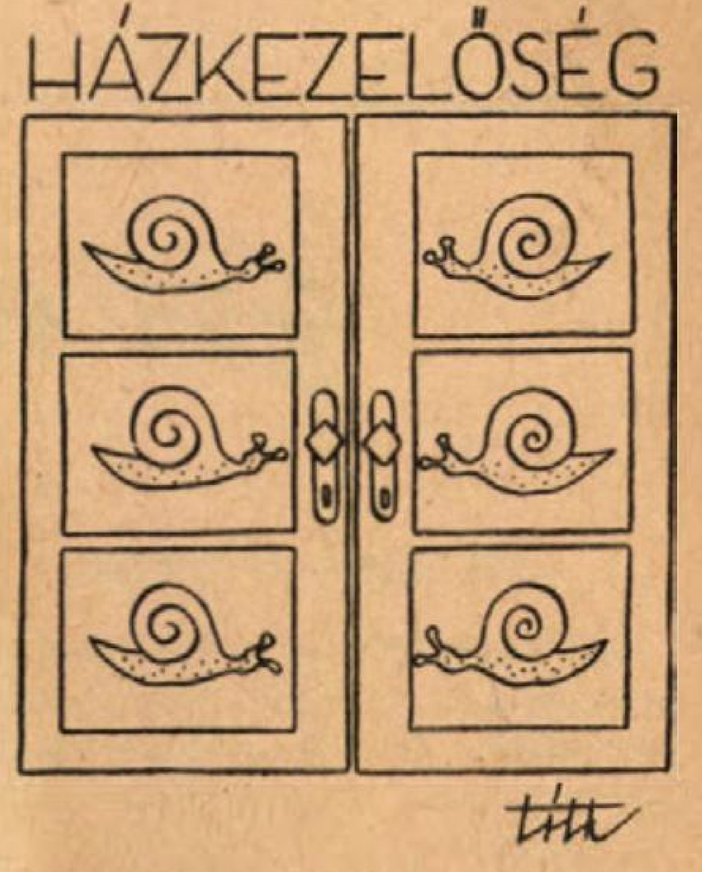
– Látod, ha későn jövünk is, mennyien megcsodálják a ruhámat!

Már akkor is?



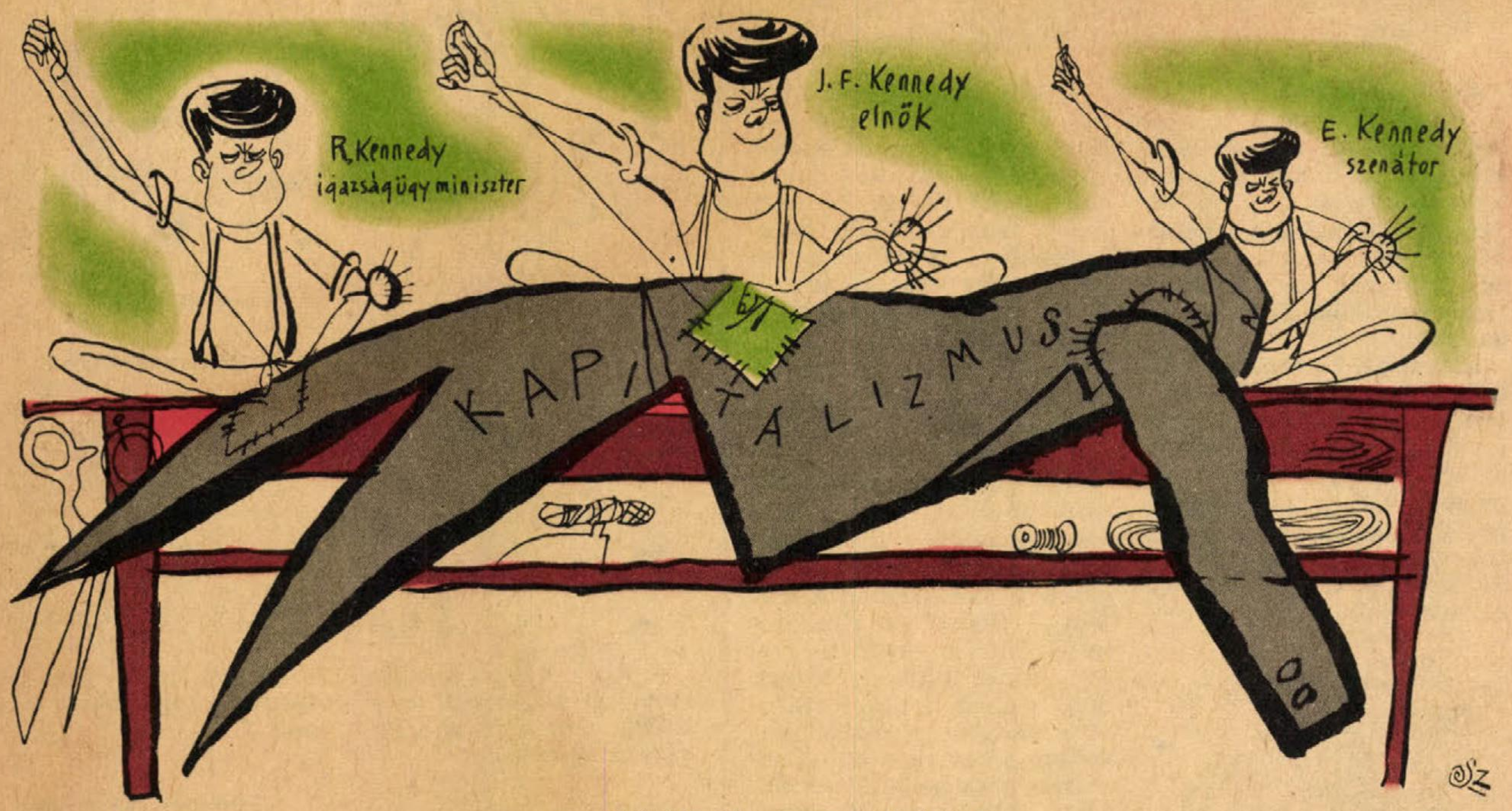
– Mennyi kapupénzt adjunk? . . .

Stílszerű kapudísz



A három úriszabó

Szűr-Szabó József rajza



– Ahól felfeslik, ott mi rendbehozzuk...

Ezt olvastuk

ELMÉS ÚJÍTÁS

Az Esti Hírlap adta tudtul a meglepő hírt: különböző élelmiszereket, többek között *magyar* levesport is *importálunk* Csehszlovákiából. A nemcsak jelentős, hanem egyben eredeti külkereskedelmi újítást nem ártana bevezetni a söritalok profiljába is, Kinizsit importálni Csehszlovákiából és cserébe pilzenit exportálni. Így szomjasaink olcsóbban úsznák meg a sörözést, legfeljebb a vendéglátóiparlak mérgelődnének.

ÉRDEKES SPORTHÍR

A Magyar Nemzet megemlékezik arról, hogy a minap lezajlott válogatott mérkőzés során az egyik szelídebb lelkületű velszi futballista kiütötte Sándor Csikar *műfogát*. Más ember ilyenkor hazamegy és ágyba fekszik, Csikar maradt – fűzi hozzá a cikkíró. A megállapítás legfeljebb annyiban helytálló, hogy akinek késő este verik ki a műfogat, mozijegye nincsen és álmos, az valóban hazamegy és ha nincsen jobb dolga, le is fekszik. Ha azonban nappal történik az eset, nem ágyba, hanem fogászhoz megy.

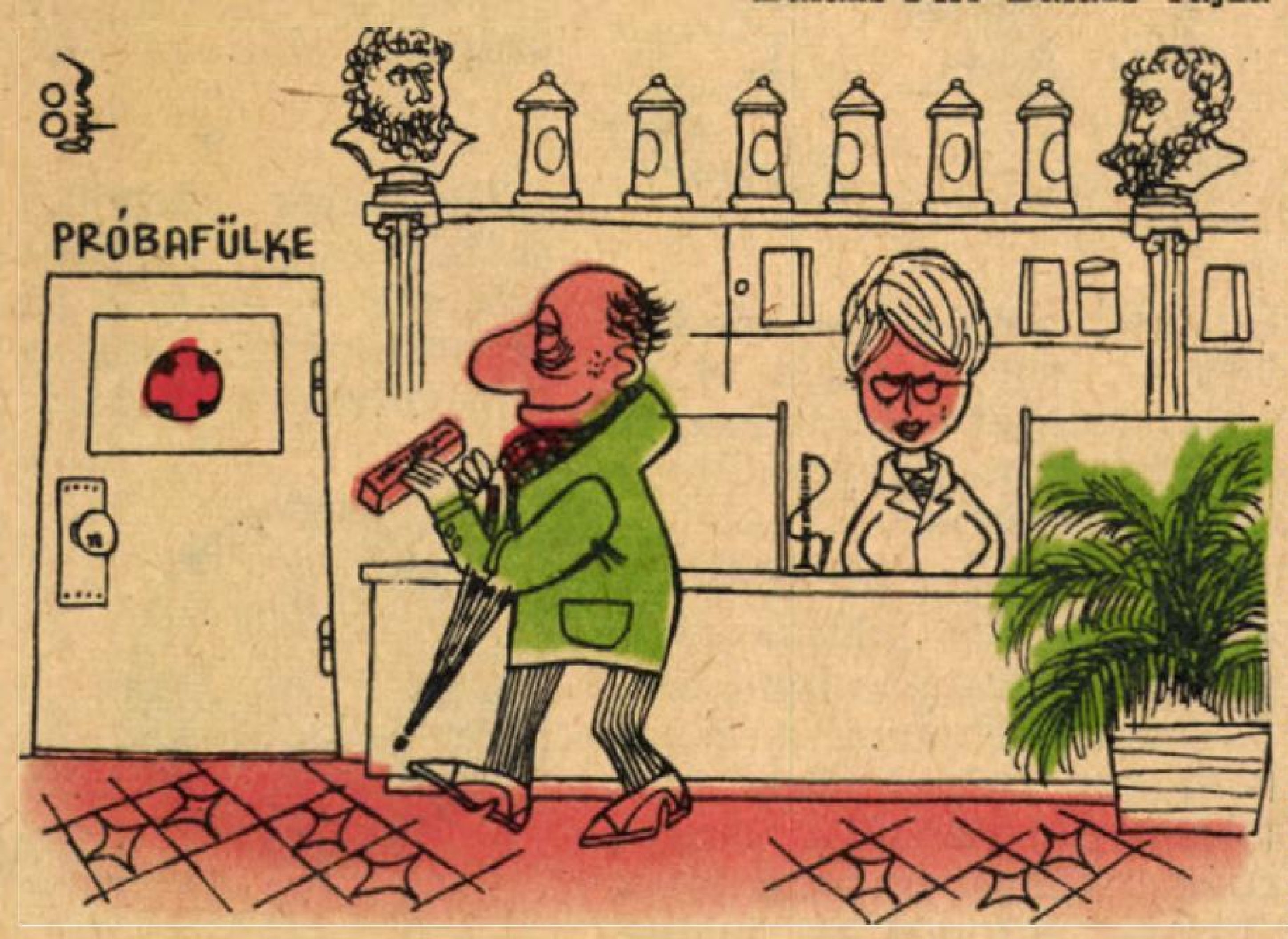
VAJH KI Ő?

Jól megtermett olvasztárt mutat be kissé sematikus fényképén az Esti Hírlap, a kísérő szöveg szerint csepeli *martinászt*, aki *elektro-kemencénél* dolgozik. A képen szereplő férfiú alighanem csak helyettesít az elektromos kemencénél, a martinászokat ugyanis főképpen azért hívják így, mert Martin-kemencénél, nem pedig elektro-kemencénél dolgoznak.

Dr. Árgus

Új gyógyszer

Balázs-Piri Balázs rajza



A bárány

Tűzokádó bárányt
láttál-e,
mikor vérbenforog
a szeme,
s tátott szájjal
bömböli, hogy:
beee...!!!

Láttál megdühödött
barikát,
mikor nincs neki gát,
barrikád,
mikor öklel,
fogat csattogtat,
nekedugrik,
s ijesztget, hogy:
bakkk...

Sajnos: bősz bárányról
hallani
ritkaság —
mert szelíd
a bari.
Míg a zsenge füvet
harapja,
elszáll dühe, mérge,
haragja,
s legfeljebb — ha búja
égető —
nagyot s bánatosat
béget ő.
Egyébként a bárány
titka ez:
nem sejti, hogy majdan
birka lesz.

Békés István

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.6112 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.